

לקראת חג הגאולה, י"ב-י"ג תמוז

- תדפיס -

התוועדות י"ג תמוז ה'תשל"ב

- בלתי מוגה -

סרט הוידיאו מהתוועדות קודש זו יוקרן אי"ה
בה'זאל' דישיבת תות"ל המרכזית, כפר חב"ד
- פרטים יתפרסמו ע"ג לוחות המודעות -

יוצא לאור ע"י מערכת
ועד הנחות התמימים בלה"ק
ישיבת תות"ל המרכזית באה"ק, כפר חב"ד ת"ו

תוכן העניינים

דהתועדות י"ג תמוז - ה'תשל"ב

שיחה א. את הנקודה העיקרית בפרשת המאסר והגאולה יש למצוא בדברי בעל הגאולה סמוך למאסרו - "לא אותי בלבד גאל הקב"ה כי אם... את כל אשר בשם ישראל יכונה", גם מי ש"ישראל" אי"ז מציאותו האמיתית ורק "מסכים" להיות מכונה כך, יוצא מהגבלותיו (שנדמה לו שאינו שייך לישראל דווקא ומעשיו הם בגלל צדק ויושר; גאולת י"ב תמוז מבטל את המחיצות בין הסוגים בבני" ועי"ז ש"כולנו כאחד" נפעל ברכנו אבינו".

שיחה ב. אף שכל ישראל שווים בגאולת י"ב תמוז והוראות' (כנ"ל), בכ"ז מעלה מיוחדת לצעירים.

שיחה ג. ביאור מעלת הצעירים ובמיוחד - שאינם מסכימים לפשרות שעניינם היפך האמת; אין הכוונה צעירים בשנים אלא ברוח (הכוונה לכל לראש, לצעירים הנוכחים בהתועדות וצריך להתבטא בניגון).

שיחה ד. כדי שתהי' יציאה בפועל, יש לעמוד על הוראה מאחד העניינים ד"ב תמוז: בעל הגאולה סיפר שבשנת תרפ"ב כרת ברית עם ס' חסידים (ועמו מנין) שלא להתפעל מהגזירות על הפצת היהדות וההוראה לכא"א שהוראת י"ב תמוז: לפעול גם על זולתו צ"ל באופן דכריתת ברית שאינה משתנית בשום מצב, ובאופן דמס"ג - מסירת הרצון.

שיחה ה. ע"י שבעל הגאולה "פתח" את הדרך לעבודה זו, הרי"ז בכוחו של כא"א ואף אם שע"ע לא הי' שייך כלל להנחה דמס"ג, הרי לאחר הקריאה בתורה ד"עם לבדד ישכון כו" מקבל את הכח לכך מ"ראש צורים", "ומגבעות" - אבות ואמהות (כפרש"י); גם "אשר בשם ישראל יכונה" מתפאר, באמת, באביו וסבו שהיו יראים ושלימים וגם הוא שייך למסירת הרצון.

שיחה ו. בטבע האדם שנקל לו לעסוק בדבר שרגיל בו ולכן, העבודה במס"ג שייכת במיוחד לאלו שבאו לאחרונה מאחורי מסך הברזל; יתארגנו בארגון חזק לעסוק בהפצת היהדות; סיוע מ"קרון השבעים" במשך שנה ראשונה לבואם; הנ"ל שייך במיוחד להם, אבל גם לכא"א מתושבי מדינה הרוחה.

שיחה ז. התעוררות ע"ד ע"א מוסדות; אמירת "לחיים" ע"י העוסקים בזה.

שיחה ח. חשיבות מסירת דו"ח על הפעולות דע"א מוסדות.

שיחה ט. מגבית עבור "קרון תורה".

שיחה י. כוחו של יהודי "מראש צורים", "ומגבעות", האבות והאמהות, הוא למעלה מן הטבע לגמרי וע"י הטבע אי אפשר להכניס גוי בכלל זה; בארוכה - ע"ד "מיהו יהודי".

שיחה יא. ע"י שכ"א מהאנשים מתנהג בהתאים ל"מראש צורים", והנשים - בהתאים ל"ומגבעות", בכל זמן ובכל מקום, זוכים ל"הן עם לבדד ישכון" והמשכות ברכות הקב"ה בכל עד לגאולה שלימה.

בס"ד, שיחת י"ג תמוז ה'תשל"ב

בלתי מוגה

שיחה א.

כמדובר כמ"פ שכאשר נאספים יחדיו לרגל מאורע שאירע לאדם מסוים, ורוצים להיזכר בזה אפי' קרוב לזמן המעשה, ועאכו"כ אחרי כו"כ שנים, וזמן רב לאחרי המאורע, הדרך הטובה ביותר להוציא את עיקר ונקודת האירוע (שרוצים לציין באופן מסוים) היא ע"י ששואלים את בעל המאורע שאיתו התרחש הדבר, שהוא בעצמו סבל, ובפרט שזה מאורע שאת רוב הפרטים אודותיו איננו יודעים מאחר ופרטים אלו התרחשו רק איתו כשהי' במאסר.

הגאולה באה בעקבות מאסר וישיבה בית האסורים שקדמו לה, ולכן כל מה שאחרים יודעים הוא רק מה שקרה אחרי שכבר יצא מביהא"ס כשיכלו פשוט להביט ולראות, וכן ניתן לדעת לפ"ע מה שהי' קודם המאסר, אך מה שקרה במאסר גופא, שם לא היו אלו שדחפו את שחרורו מן המאסר, שם היו רק אלו שגרמו למאסרו, ולכן הם כלל לא שמחו בשמחת גאולתו, עאכו"כ שהם אינם נאמנים למסור את מה שראו במאסר.

ולכך מוכרחים במידה רבה לשמוע מבעל המאסר בעצמו מה אירע לו כאשר ישב שם, ובזה גם תלויה השמחה מגאולתו, שהרי השמחה היא לפי ערך הצער ומעין הצער, וע"י העניינים שקרו בזמן המאסר ניתן להבין יותר בדיוק מה היו הסיבות שהביאו למאסר, (שלפנ"ז היו צריכים לשער בלבד מה היו הסיבות שגרמו למאסר), אך לאחרי המאסר והחקירות וכו' יכולים לדעת יותר במדויק מה היו הסיבות הפנימיות שהביאו אל המאסר, ולפי ערך זה גם את גודל השמחה בעת השחרור מן המאסר.

ועאכו"כ שאפי' אחרי שיצא לחירות בחודשים הראשונים והעניינים הראשונים, לא הי' כזה מצב של שחרור שיכלו לספר הכל באופן חפשי, ולפעול בחופשיות, לפי ערך למה שפעלו כמה חדשים לאחר מכן. ישנו א"כ הכרח גדול יותר להגיע ולסמוך בעיקר על הנקודות שהעביר לנו בעל השמחה והגאולה שהוא גם בעל המאסר.

ובנקודות אלו גופא ישנם כמה דרגות: ישנם עניינים ופרטים שנאמרו מזמן לזמן ובנסיבות מיוחדות, שאז התגלו והתפרשו פרטים מסוימים שהיו שייכים לסיבה זו ולזמן מיוחד זה, אך ישנו מה שיצא לאור כמכתב כללי, ופניה כללית אל כל היהודים שרצו לשמוע ולדעת מה הי' ענין הגאולה (שקשור הרי גם עם המאסר).

וכיוון שציווה להדפיס זאת, ז.א. שלמכתב זה ישנה שייכות לא רק לזמן בו הוא נכתב ולמי שמכתב זה הגיע בפעם הראשונה, אלא מובן שתוכנו נוגע לכל השנים לאחר מכן, כיוון שזהו מכתב כללי ופניה לכלל ישראל, ונתפרסם באופן כללי ולא ע"י שליחה לאנשים פרטיים, קבוצות או כללים בזמן מיוחד, ואפילו לא רק בשנה ההיא לכלל ישראל, אלא הציווי להדפיסו הוא כנ"ל, כיוון שזהו ביאור על מה שהשיג וביאר ופעל מאורע זה, על כל השנים, ועל כל האנשים לאחריו ועד סוף כל הדורות.

ולכן מכתב זה הוא המקור הראשון והיסודי לבנות עליו את הענין שצריכים ללמוד מי"ב-י"ג תמוז, [כיוון שכל דבר שמתרחש לאדם בר-שכל, מבין הוא מעצמו שאי"ז סתם מקרה שקרה לו, אלא זה מורה לו משהו, וכתורת הבעש"ט שכל דבר שיהודי רואה או שומע עליו לקחת מזה הוראה בחייו הפרטיים, במחשבה דיבור ומעשה שעד עתה הוא לא ידע, ועאכו"כ שזהו מכתב שנכתב לכל אחד ואחד, שזה הרי מדגיש הרבה יותר שמדובר על כל אחד, שיוציא ממכתב זה מה שנוגע אליו].

ישנם כמה פרטים ונקודות שמכתב זה כולל, אך נקודת ההתחלה וההקדמה שלו היא: ש"לא אותי בלבד גאל" - ורק הוא יצא מבית התפיסה והאסורים - אלא זו גאולה גם ל"כל מחבבי תורתינו" כל אלו שיש להם שייכות וקשר לתורה. ואח"כ מוסיף ג"כ "שומרי מצווה" - השומרים את מצוות התורה, ולבסוף "גם אשר בשם ישראל יכונה" - כל אלו הנקראים בשם "ישראל".

כמדובר כמ"פ דיבור לאנשים בכלל צריך להיות בדיוק, עאכו"כ שכתובה צריכה להיות בדיוק, מאחר ויש יותר זמן לחשוב ולדייק, עאכו"כ דיבור וכתובה של נשיא בישראל - שנקרא בפרסום הכי גדול - ולכן מוכרח שכל ביטוי בו הוא מדויק, ובביטוי אחר לא הייתה המשמעות זהה.

לפי"ז הסוג השלישי שנקרא במכתב "אשר בשם ישראל יכונה", מי שנקרא בשם ישראל, [ובפשטות סוג זה כולל את אלו שלא נכללו בב' הסוגים הקודמים של "מחבבי תורה ושומרי מצווה" אך הם נק' ג"כ בשם ישראל, וגם אנשים מסוג זה השתחררו ע"י גאולה זו, וכעת הם יכולים להרגיש משוחררים יותר, ויוכלו לעשות הנדרש מהם עי"ז ששם הוא ישראל, כמו הפרטים שמחייבים את אלו הנכללים בסוג של "מחבבי תורה ושומרי מצווה" [הלשון הרגיל והמצוי יותר לומר על אדם שזהו שמו, היא להשתמש בביטוי - "נקרא" בשם (ולא "יכונה") שזהו סגנון המצוי יותר. ולכאורה גם כאן הי' עדיף לכתוב "אשר בשם ישראל יקרא", שהרי זהו הל' הרגיל בלה"ק לסגנון ענין זה, וכגון "נקראו בשמות", נקרא בשם". אך פה הוא מדייק ולא כותב בשם ישראל "יקרא" אלא בשם ישראל "יכונה" ?

כתוב בספרים שמפרשים את הדיוק והחילוקים של מילים בלה"ק הנושאות לכאורה תוכן זהה, (כיוון שבפועל זו מילה שונה א"כ מוכרח לומר שיש אכן משמעות שונה), שכאשר משתמשים במילה "יקרא" - "נקרא", זהו שם גלוי - ז.א. שרואים את הענין בגלוי, והאדם שנקרא בשם זה אכן מתאים לשם זה, זהו השם שהוא חי ופועל עמו, וחי עמו בחייו היום יומיים, או עכ"פ לעיתים תכופות.

אך כאשר משתמשים בל' כינוי הכוונה היא על שם נסתר, ז.א. שזהו לא שמו האמיתי, אלא התרגום של שמו בשפה אחרת, ולכן כאשר ע"פ הלכה לעיתים צריך לכתוב "דמתקרי", "דמתקריא", כותבים "המכונה".

כל העניינים כאן למטה נלקחים מלמעלה, וכל העניינים נבראו ע"י הקב"ה, ולכן מובן שלכל דבר ישנה "השתקפות" אלוקית, ולכן גם בשמות אלוקיים, על חלק משמותיו של הקב"ה אומרים שנקרא בהם, וישנם שמות שאעפ"כ ש'נקרא' בהם, שמות אלו הם רק "כינויים", וזהו הביאור על מה שכתוב בספרי קבלה ש"כינוי" בגימטריא "אלוקים", אך שם המיוחד, שם העצם ושם המפורש הוא הרי שם הוי'.

ענין זה מוסיף ביאור בהמדובר לעיל, ש"כינוי" מורה על דבר ששמו זה איננו מבטא את מהותו האמיתית, ולא את חייו האמיתיים, אלא זהו רק כינוי ותרגום בשפה אחרת, עד"ז כביכול ולהבדיל, הקב"ה הוא תכלית הפשיטות, ה' אחד, ולכן כל השמות הקדושים הם אכן בלשון יחיד חוץ משם "אלוקים" שהוא בל' רבים, ואפילו כשאומרים תואר על שם אלוקים התואר הוא בל' רבים, זהו אכן שם קדוש ואלוקי, אך שם זה מבטא את האלוקות כפי שהיא "מתורגמת" כביכול לשפת העולם, והיא מכוסה לפי הנראה בעולם.

ומכיון, שכאשר מביטים בעולם רואים שאין בו אחדות, אלא ישנם ריבוי עניינים, ומכיון שהכל נברא מהקב"ה ניתן לראות בכל אחד מהם את כוחו הגדול ואת יכולתו של הקב"ה. ולכן לא נקרא הקב"ה בל' יחיד אלא בל' רבים "אלוקים", ובביאורו של שם אלוקים ע"פ ההלכה (בפירוש המילות לברכות): "בעל היכולות ובעל הכוחות כולם" שהוא בעל הבית על כל הכוחות הנמצאים בבריאה, והוא הבורא אותם.

מזה מובן שכיוון שבעל השמחה והגאולה, לא כותב במכתבו "אשר בשם ישראל יקרא" אלא דווקא "בשם ישראל יכונה", מתכוון הוא גם ליהודי כזה שכאשר נגשים אליו ואומרים לו "שמע, דע שאתה ישראל, דע שהנך יהודי" הוא עונה שזהו לא יותר מכינוי עבירו, זהו לא שמו האמיתי, שמו האמיתי הוא אמריקני, גרמני, צרפתי, אלא מאחר והוא נולד לאב ואם יהודים וכו', יש לו גם שם "מודבק" - כינוי - השם "ישראל", אך כאשר חושב הוא לבד, אינו חושב אודות היותו ישראל אלא חושב שהוא שייך לאותה מדינה בה

הוא חי, (ארה"ב ועד"ז שאר המדינות), אך בכ"ז עדיין מאמין הוא שיש לו איזו שייכות לשם ישראל, ולכן הוא "בשם ישראל" אך רק "יכונה" - זהו כינוי בעבורו.

ועד שאם הוא אדם חשוב, הוא אומר שאצלו זו גדולה, הוא כל כך גדל, ויצא מהמדידות וההגבלות שלו, ובכלל אינו שייך לאיזה עם מסוים, אלא הוא אדם ששייך לכל העולם ובל' המדינה הוא "קוסמופוליט" - מעל הזרם - הוא שייך לנוער הצעיר של כל העולם, ואין זה שייך שהוא יצומצם וישתייך רק לעם אחד, וכמה שעם זה לא יהי' גדול ומוצלח, הוא עצמו נעלה מכל החילוקים הללו.

וכאשר יש לו יצה"ר גדול, הוא מבאר שזהו בכלל מצד צדק ויושר, כיוון שאם יגיע למסקנה שהוא שייך לעם ספציפי הוא יצטרך להתקרב אליו, ולהועיל לו יותר משאר העמים ובלשון חז"ל: "עניי עירך קודמין", או "אדם קרוב אל עצמו", אך בגלל שיש לו ראש טוב, ולב טוב, כל האנשים והעמים שווים לגביו והוא שייך לכולם בשווה.

אך לאחר מכן לוקח הוא לתשומת ליבו שעם ישראל לא גרוע ח"ו יותר מכל עם אחר, וכיוון שהוא נולד יהודי, ולא שאלו אותו היכן הוא רוצה להיוולד, כיצד הוא רוצה להיוולד, ואצל מי הוא רוצה להיוולד, אזי מרגיש הוא, שאם יש לו איזה כינוי - שם "מודבק" ומתורגם - הוא חי ומסכים עם זה שמכנים אותו "ישראל".

וע"ז אומרים שידע שגאולה זו אינה נוגעת רק לאלו שיש להם איזו שייכות כל שהיא ליהדות, אלא אפי' מי שרק מכונה בשם ישראל, שכשאומרים לו שרוצים רק לקרוא לו בשם ישראל, הוא אומר מיד שזהו רק הכינוי שלו, ושם דבוק, היות והוא איננו שייך לאיזה עם מסוים וזהו רק כינוי - גם הוא יוצא מהמאסר, מהתפיסה ומההגבלות שהוא נמצא בהם.

וההגבלות שלו הרי הם גדולות וקשות, וקשה הרבה יותר להתעסק עם יהודי כזה, שהרי הוא אומר כנ"ל שזהו מצד הצדק והיושר, ולכן טוען שאסור לומר על עם אחד שאליו הוא שייך יותר מכל עם אחר, [אפילו שזה העם שהוא גדל בקרבו והתחנך בו להיות אדם מבוגר, ושכלל תהי' לו שייכות לבחור במשהו, לבחור דרך והשקפת עולם בחייו, שיבחר את השיטה שבה הוא רוצה לחיות, ועם מה הוא מגיע לסביבתו, ומציע להם שיעשו כמוהו, אזי למרות שמצד הרגש של הצדק והיושר, הדרך הראשונה שבה הוא צריך לבחור היא תשלום חוב לאלו שגידלו אותו וחינכו אותו, והביאו אותו לעיר זו בה הוא נמצא, כנ"ל, אך כאמור בגלל שיש לו יצה"ר גדול הוא הופך את כל החשבון, והוא מסביר], לא ראוי להיות פנאטי, ולהאמין בעם שלו, אלא לגביו צריכים להיות האנשים מכל העדות וכל האומות באותו מעמד ומצב, ואף אחד לא אשם יותר מאשר השני. אלא רק שמצד שנולד בעם זה הוא 'מכונה' ישראל.

ולכן כשעוטפים סברה כזו במעיל של צדק ויושר, קשה לריב עם זה ולהראות לאדם זה שהוא מזייף, ולומר לו שהגאולה השפיעה וגאלה גם כזה שרק "בשם ישראל יכונה".

וכאן נוספת עוד נקודה: כשרוצים שהגאולה תשפיע סביב, ראשית צריך גאולה מהסביבה הקרובה, וזה עצמו הוא מה שמסירים את המחיצות בין מחבבי תורה, שומרי מצווה, ואשר בשם ישראל יכונה, (וכל הסוגים שנמצאים בהם), היות וי"ב י"ג תמוז הכניס את כולם יחד תחת הענין של האפשרות ללמוד תורה ולקיים מצוות בהרחבה ללא הפרעות, וכך לחנך את ילדיהם וכולם יחד שמחים בהתוועדות, ובהזדמנות, זה גופא גאולה מהמחיצות שחילקו בין יהודי למשנהו.

וזה הכנה וכלי לבטל את המחיצות שישנם בין היצר טוב והיצר הרע, (וברור מאליו שהיצ"ט לא יכול להיעשות יצה"ר ח"ו, כיוון שהוא חלק מה' שהוא הרי "לא שניתני", ואי אפשר לשנותו, משא"כ ליצה"ר ישנה הברירה וכפי שאומרים "בכל לבבך בשני יצריך", ביצ"ט ויצר הרע).

וכאמור, זה אחד מהנקודות העיקריות, שידעו שמי שהוא בשם ישראל יכונה, לא יכול לעמוד מרחוק ולומר שזה שמחה אל אח או בן-דוד, אלא הוא עצמו נגאל מהגלות, מבית האסורים.

וכשמתאספים יחד באמת יראו שהמחיצות ש(הי' נראה ש) היו, מתבטלים ע"י רצון טוב בלבד, ע"י שכל אחד מהסוגים הללו יעמוד במצב נעלה יותר ממה שהוא הי' לפני הגאולה, במילא אלו שהיו "בשם ישראל יכונה", יתעלו לסוג של "בשם ישראל יקרא" ואח"כ לסוג של שומרי מצווה ועד לסוג הנעלה דמחבבי תורה.

ואז נהי' כולנו כאחד כשכולם מתאחדים, באחדות אמיתית, עי"ז שמקשרים את כולם עם ה"תורה אחת לכולנו", עם התורה שהיא אחת לכל היהודים, כיוון שהיא נתנה מרועה אחד, ומא-ל אחד, שהוא הרי הקב"ה, (ולמרות שהוא נקרא אלוקים כנ"ל והוא נמצא בכל הדברים וברא אותם, אך אמיתתו היא שם העצם שם הוי' ל' יחיד, ונעלה מיחיד ונעלה מיחידות ואחדות, עד לאחדות הפשוטה).

וע"י שישראל גוי אחד בארץ מתאחדים עם תורה אחת, נעשים דבר אחד עם הוי' אחד, ואז ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, וכל אחד יוצא מהגלות, והקב"ה מוציא את כל היהודים מהגלות, בגאולה האמיתית והשלימה, ע"י משיח צדקנו, ובקרוב ממש.

שיחה ב.

כאמור לעיל שהמכתב הנ"ל המורה לכ"א מה צריכים ללמוד וכיצד יש לנצל את ימי י"ב-י"ג בתמוז בנוגע לעצמו, ולכל אחד ממחבבי תורה ושומרי מצוות, עד כל אשר בשם ישראל יכונה, שצריך להתמסר לכל אחד מהם – מאיזה סוג שלא יהיו – ולסייע להם בכל המצטרך. וכמ"ש הלשון בשו"ע שכאשר עוזרים ליהודי שני יש לעשות זאת בסבר פנים יפות, וכהלשון לגבי מה שעושים בשליחותו של הקב"ה בכלל, שצריך להיות "בשמחה ובטוב לבב". וכאמור שהמכתב מיועד לכל יהודי הן לאנשים והן לנשים.

אמנם יש כאלו שיותר קל להם לפעול על עצמם בזה, ויש כאלו שאצלם יותר קשה לפעול זאת, מ"מ כיוון שהמכתב מיועד גם אליהם, ה"ז סימן שאם רק יהי' ה"יגעת", אם רק ירצו באמת כיוון שנוגע להם הענין די"ב י"ג תמוז יצליחו גם בזה.

וכלשון הידוע בסיפור הבעש"ט (כנ"ל) שיש ללמוד הוראה מכל דבר [ולא ללמוד לדבר טפל אלא לתפקיד העיקרי ולשליחות העיקרית שיש לאדם, וליהודי בפרט בעולם, לעשות מהעולם "דירה לו ית' בתחתונים", לעבוד את ה', שיהי' עולם שהקב"ה קורא לו "גני" ששם הולך לטייל ויש לו תענוג כביכול, כמדובר בארוכה בהתוועדות הקודמת].

וכאשר יהי' ה"יגעת", כיוון שירצה באמת ויתייגע על זה, ודאי הדבר שיהי' "ומצאת", שיצליח בדבר.

אעפ"כ היות שהענין נוגע וצריך להתבצע כמה שיותר מוקדם, מובן שעל אלו שיכולים לפעול בזה בנקל מוטלת התחייבות וזכות גדולה ביותר להתמסר לשליחות ועבודה זו ביתר שאת ויתר עוז חזק, ובזריזות הכי גדולה ויפה שעה אחת קודם.

ובכללות סוג זה הוא הנוער: ככל שהאדם מבוגר מתרגל הוא כבר לאופן מסויים בהשקפת עולמו והוא יותר מושרש בסביבה והנהגה מסוימים. משא"כ כאשר האדם הוא בצעירותו – עדיין לא התרגל כ"כ, משום שאצלו עדיין לא הי' מאה פעמיים באותה ההנהגה ובאותו כיוון מחשבה מעשה וכו', וא"כ קל לו יותר לצאת מהמדידות וההגבלות, ממה שחשב עד י"ב – י"ג תמוז, ולרומם את עצמו לפעול לרוח הלימוד וההוראה מי"ב-י"ג תמוז, מאחר והוא צעיר ועדיין לא התרגל (-הושרש-) כ"כ בהשקפת עולם כנ"ל המכריחה שיהיו מחיצות, חילוקים ודרגות והנהגות מסוימות וכו' וכו'.

אשר לכן: הגם שההוראה והשליחות הכתובה במכתב כללי די"ב-י"ג תמוז מכוונת בוודאי לכל אחד ואחד, כמדובר לעיל, מ"מ ישנה קריאה מיוחדת וזירוז מיוחד בזה לכל מי שצעיר אפילו בשנה משכנו או מקרובו, שהוא צריך לפעול יותר מהם.

וענין זה הוא בפשטות, אשר אע"פ שהנוער קיבל חינוך, וחיים בסביבה מסוימת ולא במדבר, אך מ"מ עדיין לא יצאו לעולם באופן עצמאי ובחיים עצמאיים, באופן שלגמרי אינם תלויים באחרים, אלא מצויים עוד בתהליך של התפתחות ובזמן של "גדילה" ו"האדם עץ השדה", כשם שבעץ ככל שיותר קטן קל יותר לכוון אותו שיצמח בכיוון ובאופן הרצוי – כך גם בנוגע לצעירים שעליהם מוטלת שליחות מיוחדת לפעול כמה פעמים ככה ביתר שאת וביתר עוז, ויפה שעה אחת קודם – לצאת בתוך בני ישראל ולעורר בדברים היוצאים מן הלב, אפילו את אלו שבשם ישראל לא יותר מיכונה, שצריכים הם סוף סוף לעלות ולהעמיק ביהדותם, עד שיכנסו לכלל שומרי מצווה, ועד לסוג דמחבבי תורתנו הקדושה.

ולדבר בדברים היוצאים מן הלב – ומבלי הבט על מעמדם ומצבם איך שהי' לפני י"ב-י"ג תמוז, הנה החל מימים אלו יראו להם דוגמא חי' בחייהם הפרטיים כיצד יהודי צריך להתנהג – מכאן ולהבא, אזי בדברים היוצאים מן הלב יחד עם דוגמא חי', ובשטורעם והחיות המיוחדים לצעירים, ה"ז ודאי יעורר (אויפשטורעמן) את כל היהודים בכל מקום שהם – כולל את אלו הנמצאים בדרגא הנעלית ביותר, מאחר שבכל ענייני טוב וקדושה אין הגבלה ושיעור למעלה שהרי קשורים הם עם הקב"ה שהוא אין סופי, אם כן יכולה להיות הליכה עד אין סוף, ובל' הגמרא "אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא שנאמר ילכו מחיל אל חיל", ועל אחת כמה וכמה שיעוררו את אלו שאינם בדרגא נעלית זאת.

ואזי כשיפעלו באופן הנ"ל, יקויים "נערים פני זקנים ילבינו", שהם יביישו את הפעילות של אבותיהם, וגם הם ילכו בדרך זו, וע"ז ישנה ההבטחה "בכל אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו", שהזקנים לא יתקנאו בהם, אלא אדרבא - יקויים "קנאת סופרים תרבה חכמה", שיגררו בזה גם את הזקנים, ויחד עמם יעוררו כל יהודי "מנער ועד זקן, מקטן ועד גדול" אנשים ונשים, לעשות מכל יהודי יוצא צבא בצבאות ה', שהולך לכבוש את העולם ולתקן עולם במלכות ש-ד-י, עולם כזה שכשמביטים בו רואים שהקב"ה מולך - "געוועלטיקט" - בו.

ולעסוק בזה כאמור בשמחה ובטוב לבב, ובזריזות הכי גדולה, ועי"ז יהי' כלשון הרמב"ם "מיד הם נגאלים" בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יקויים היעוד "אז אהפוך אל עמי גוי לעבדו שכם אחד", ובקרוב ממש.

שיחה ג.

דובר כמה פעמים שכאשר מדברים אודות מעלת הצעירים מתכוונים לכל לראש לצעירים בפשטות במספר שנותם, אשר מעלתם היא (כנ"ל) שעוד לא חונכו למדידות והגבלות של חיי היום יום, כיון שהם צעירים בשנים, ומעלתם השני' היא שיש להם את כל המרץ ועוד לא השתמשו והעלימו את זה בענייני העולם ענייני החיים.

ומעלתם השלישית והעולה על כולנה היא אשר אינם מורגלים שפשרה היא דבר שאפשר לנהוג בו וממילא כאשר עושים זאת פעם אחת ופעם שני', אזי עבר ושנה היתר נעשה לו או עכ"פ כהיתר נעשה לו, היות שישנם פשרות שהם מוכרחות (ואין צריך לומר במקרה שכפה ע"ע פשרות) ובדרך זו חי משך זמן, הנה התרגל שפשרה אינה דבר נורא כ"כ, ויתכן שאפילו אין צריך להתבייש בה, ועכ"פ שאפשר לחיות איתה.

[והרי פשרה בכלל היא היפך האמת, כלומר אין הפירוש שפשרה אינה אמת אך גם אינה שקר, אלא כשם ששקר הוא היפך האמת כן הפשרה היא גם היפך האמת, כיון שהאמת אינה אלא אחת, וכל ענין שמיוסד על ימין ועל שמאל אינו אמת, וממילא הוא היפך האמת. בפשרות יכולות להיות למחצה לשליש ולרביע כמו השקר שיש שקר גדול שקר קטן ושקר אמצעי, ככל הפרטים שבדבר, משא"כ האמת היא אחת ויחידה וממילא כל דבר שאינו אמת ואע"פ שזהו פשרה - הרי הוא היפך האמת].

והגם שהי' מוכרח לפשרה, כיון שנברא ע"י הקב"ה באופן של "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", מאחר שהוא נמצא "בארץ" - בארץ הלזו הגשמית והחומרית, אעפ"כ נדרש ממנו וצריך לדעת שזהו "יחטא", שלא יטעה לומר שלא הי' זה חטא אלא פשרה, ועד שיבוא לטעות שגם אין זו פשרה אלא מצוה. הנה אכן העולם הוא כזה שקשה להיות בו "צדיק בארץ ולא יחטא", אך מ"מ אסור לו להכחיש את האמת, לא לעצמו ולא לאחרים, אלא כאשר ישאלו אותו על מה שעשה, יאמר שזה הי' "חטא" - לא שהי' זה ענין של מצוה או פשרה אלא ענין של חטא.

אמנם כאמור, כיון שבטבע בני אדם "אדם קרוב אצל עצמו", אזי בשעה שאירע לו חטא פעם אחת, ויחטא פעם שני', [ועד"ז בפשרה שגם בה חסרה האמת שבדבר] אזי נראה לו ורוצה לשכנע את עצמו שזהו כהיתר - עכ"פ היתר בכ"ף הדמיון, וזה פותח את הדרך שאחר כך נעשה לו היתר ללא כ"ף הדמיון.

ולכן נקל יותר להישמר מכך לאותם אלו שלא היו מוכרחים בפשרות וצריכים להחזיק בחשבון שזה הי' פשרה וחטא, [ועאכו"כ שלא הכריחו את עצמם בפשרות] לכן הצעירים בשנים שעסקו עם העולם מעט יותר יכולים לעמוד בתוקף יותר על השקפת עולמם,

לעמוד באמת האמיתית ולפעול בקלות יותר בהנהגה האמורה לעיל, לקחת את האמת כחוט השני בתור מורה-דרך בחיים היום-יומיים, ולעורר את סביבתם שכולם ינהגו באופן האמור. וזו היא המעלה השלישית והעיקרית שקיימת בצעירים - שעוד לא הורגלו שניתן לחיות עם פשרה אע"פ שיודע בעצמו שאין זה אמת.

[מאמר המוסגר: אין זה סתירה כלל לדין המובא בחושן משפט בנוגע לדין תורה שעדיף לעשות פשרה ולא לבוא לידי ענין של דין וכו' עם כל הפרטים האמורים בזה, כיון שהפשרה שעלי' מדובר בחושן משפט, הרי נתקבלה ע"י שני הצדדים ואזי הפכה הפשרה לאמת - פסק דין אמיתי - מאחר שזהו ענין שתלוי בצדדים השונים, א"כ כאשר שואלים את שני הצדדים האם הם מוכנים להיכנס לפשרה לא כפי שצריך להיות מצד הדין, והם מסכימים, הרי זה נעשה דין בתורת אמת, וזוהי האמת לאמיתתה. משא"כ פשרות בעניינים של צדק ויושר וכו', שעליהם דובר לעיל].

ע"פ האמור לעיל, אין נוגע כ"כ כמה שנים כתוב לו בתעודה, בן כמה שנים הוא בפועל, אלא נוגע כמה הכוחות והמרץ אצלו בשלימות, עד כמה מוכן הוא לעמוד ולהלחם עבור השקפת עולם אמיתית, שהאמת תשלוט בעולם, החל מחייו שלו, ומהחיים של אלו הנמצאים תחת השפעתו.

א"כ אין נוגע מספר השנים המופיע בפאספארט - בתעודת הזהות. ובמכל-שכן ממדת פורענות: כמדובר כמה פעמים בדברי וסגנון בעל השמחה והגאולה, שכאשר הי' אומר שצריכים ללמוד עם ילדים יהודיים, הי' מוסיף מיד שאינו מתכוון לילדים שאך נולדו, אלא "ילדים" שרק עתה מתחילים לדעת משהו בענייני יהדות והרי הם "ילדים" ביהדותם. ואם כך הדבר בנוגע לענין בלתי טוב שיתכן שיהי' בוגר בשנים ובכל זאת נכנס הוא בכלל סוג ד"ילדים", על אחת כמה וכמה - ד"מרובה מדה טובה" - שיכול לנצל את מלוא המרץ ולא לאפשר התנהגות של פשרה, ולהילחם עבור האמת, ולעשות כל זה עם כל החיות, וודאי הדבר שאין נוגע לפני כמה שנים הוא נולד, אלא נוגע רק השטורעם והחיות, ומסירותו לאמת.

לכן, בכל האמור לעיל, בנוגע לתפקיד המיוחד של הצעירים: לכל לראש מתחיל זה מאלו הצעירים בכל המובנים, ולאחר מכן הרי זה כולל גם את הצעירים בעניינים ובתנאים העיקרים, הנדרשים בכדי למלאות את השליחות שהם כאמור שאינו מרמה את עצמו בפשרות, ודורש ומרעיש על האמת, ועוסק בזה בכל המרץ ובחיות נעורים, שאז יש לו השפעה גדולה שלא בערך מאשר אחרים.

עפ"ז מובן, כמו שהייתי בטוח שאחרי כל הדיבורים הנ"ל 'ידלקו' הצעירים, וממילא יהי' ניכר זה בניגונים ובפעולות שלהם, ולצערנו כנראה הכניסו זאת בתוך כל שאר הדברים

המדוברים, ואח"כ יכתבו ויערכו חזרה ו'יראו' על כתפי מי אפשר להטיל זאת, מבלי לחשוב שזהו ענין שנאמר לצעירים, לכל לראש למי שנמצא כאן, וכאמור, לא רק לצעירים בשנים גשמיים, אלא בעיקר לאלו הצעירים שיש להם את המרץ הדרוש בכדי למלאות את השליחות לעשות את העולם גן ודירה לו ית'.

ולעשות כל זאת מתוך מלחמה עבור האמת ושליטת כל מיני פשרות וכו', ואזי נלך עם האמת ובדרך האמת ועם תורת אמת, לגאולה האמתית, ובקרוב ממש.

שיחה ד.

דובר כמה פעמים, אשר בטבע בנ"א, שכאשר מדברים אודות ענין של הוראה, הנה כמה שלא ידברו על כך באריכות והסברה ובביאור עם כל הטעמים, אעפ"כ, אם רוצים שהדבר ירד אח"כ לפועל, צריכים לתת דוגמא בהנוגע לפועל ממש, או בלשון החסידות, לקחת את ה"בכך" של הענין, שה"בכך" - הוא הבחינה על אודות הענין שדובר, והאם הדברים שנאמרו ירדו אח"כ בפועל ופעלו פעולתם.

ובכן, אפשר למצוא כמה עניינים של פועל בהמשך להמדובר לעיל, אך הקרוב קרוב יותר, והענין השייך יותר, וששיכותו ל"ב-י"ג תמוז ברורה יותר הוא, כמדובר לעיל, משיחותיו של בעל השמחה והגאולה, ובפרט מה שאמר בהתוועדות ד"ב-י"ג תמוז, ובמיוחד דברים שאמרם בתש"ב - לפני שלושים שנה - בהתוועדות ד"ב י"ג תמוז (וכבר נדפס), ובמיוחד (שהרי אמר אז כמה עניינים, וביניהם) מה שאמר אודות מה שאירע יובל שנים לפני זה בשנת תרפ"ב.

[שאו החלו הגזירות בנוגע ליהדות, בנוגע ללימוד התורה וקיום המצוות, במדינה ההיא (והי' זה בהתחלת הנשיאות שהחלה קרוב ("קארגע") לשנתיים לפני זה, בשנת תר"פ, והי' זה קרוב להתחלת שנת תרפ"ב) שאז הי' ענין של "עת צרה היא ליעקב", והי' חשש שהגזירות יגרמו לבהלה, ויחלישו את הפצת היהדות בכלל, ובפרט את ענין החינוך.

והחינוך של הדור הצעיר הי' נוגע ביותר, כיון שברחוב לא הי' סממן יהודי, והי' הכרח לתת חינוך בבית ובחדרים, בשונה מהדור לפני כן, שהרחוב בעצמו חונך, שהרי בעצם לכתם ברחוב בעיר יהודית או עיירה יהודית, נתקלו בעניינים יהודיים. משא"כ בשנת תרפ"ב שאז החלו הגזירות, כאמור לעיל, והי' אז תוקף וחוזק הגזירות כיון שהיתה בתחילתה, ועדיין לא הי' הניסיון כיצד ללחום בגזירות].

סיפר בעל השמחה והגאולה בהתוועדות די"ב-י"ג תמוז לפני שלושים שנה, בארצות הברית, אודות המאורע שאירע יובל שנים מהיום, בשנת תרפ"ב, שכאשר נודע תוקף הגזירות, והי' צורך לנקוט באמצעים תקיפים כדי להילחם בגזירות, וללחום ברחוב בריש גלי הי' בלתי אפשרי כיון שזה הי' סכנת נפשות ממש, [לא שפחדו מסכנת נפשות, אלא שהי' זה ללא תועלת כיון שאם היו עושים זאת ברחוב מיד היו עוצרים את אותם אנשים שהי' בידם לפעול בחינוך ליהדות ובכל ענייני יהדות], אזי – כאמור בשיחתו - אסף הוא עוד תשעה אברכים, ובעל השמחה והגאולה הי' העשירי, וכת עימם ברית, אשר לא יפחדו מהגזירות ומהקשיים ומכל המסתעף, וישליכו עצמם בהפצת היהדות ובאופן דהולך ומוסיף (וכפי שנדפס בארוכה בספר השיחות תש"ב).

בכלל, לא היתה הנהגת בעל השמחה והגאולה לדבר עניינים שאינם נוגעים להוראה בפועל, עאכו"כ לדבר בשבח עצמו, אא"כ הי' מוכרח בכדי שהשני ילמד מזה הוראה בנוגע לפועל, דאז ויתר על הנהגתו זו וכו' ודיבר בשבח עצמו, העיקר שלשני יהי' מכך תועלת.

לפי"ז לכאו' מהי ההוראה מסיפור זה, בה בשעה שזיכנו הקב"ה, ונמצאים במעמד ומצב בחיים שיכולים להתעסק בענייני "אידישקייט" ללא מסירות נפש בפועל, אשר אין גזירות וקשיים דוגמת הקשיים בזמן ההוא, ועאכו"כ שאין צורך להתאסף בחשאי ולכרות ברית בכדי לא להתפעל משום דבר, כדי להתעסק בהפצת היהדות. א"כ הסיפור הנ"ל, אינו כי אם סיפור יפה שאירע לפני חמישים שנה, אשר – לכאורה - בארצות הרווחה, במעמד ומצב כזה שהקב"ה מברך ונותן אפשרות לפועל, ובאופן דמוסיף והולך ללא שום קשיים בענייני יהדות, הרי זה לא יותר מאשר סיפור שהי' ל"ימים הראשונים". אשר דבר זה גופא, מהווה הוכחה שזוהי הוראה שכ"א יכול לקחתה בנוגע לו לעצמו.

ובהקדים:

ישנו מאמר של האדה"ז (מאמר קצר, וכבר נדפס) בנוגע ללשון "מסירת נפש", דלכאו' הי' צ"ל "מסירת הגוף", או "מסירת חייו", ומהו הלשון "מסירת נפש"?

ומבאר (בתוספת ביאור בד"א) שהדבר העיקרי שנוגע בזה, הוא "מסירת הרצון", ובלשון הקודש, יש לנפש גם פירוש של רצון, וכמ"ש "אין נפשי אל העם הזה" (ירמיה טו, א) שהפשט שם הוא רצון, ועד"ז בכ"מ בכתבי קודש, בתנ"ך, כאשר אומרים נפש נפשי "אשר נשא לשוא נפשי" וכיו"ב, הכוונה לרצון.

וכאשר מוסר את רצונו עבור איזה ענין, אזי בדרך ממילא אין אכפת לו למסור את גופו, ולא נוגע לו שאר העניינים שמקשים ומצירים את פעולתו ועד לתכלית הקושי, דכיון

שמסר את רצונו ע"מ לבצע את אותה שליחות, את אותו הענין, אזי בדרך ממילא באים שאר העניינים ועד מס"נ כפירוש ה"עולם": שמוכן למות על קדוש השם וכיו"ב. וזה מה שמפרש אדה"ז מס"נ – "מסירת הרצון".

וענין זה, הוא הוראה גם בזמן הזה, כאשר באים ליהודי ואומרים לו: "הער זיך איין! תניח על הצד את כל ענייניך, ותשליך את עצמך לעבודה שבעל השמחה והגאולה די"ב-י"ג תמוז תבע, ועל דבר זה מסר את נפשו בפועל כפשוטו, גם אתה, מסור את רצונך במסירה אמיתית, הנח את כל רצונותיך האישיים, ותשליך את עצמך להפצת היהדות". הנה דבר זה הוא קשה ביותר, כיון שמיד מסביר הוא, שצריך הוא ללמוד תורה לעצמו, ולקיים מצוות עם עצמו, ובשביל זה צריך הוא להתעסק בפרנסתו הרוחנית ובפרנסתו הגשמית וכיו"ב, ואם יתעסק הוא עם יהודי שני, אזי אינו יכול בבת אחת גם להתעמק באיזה סוגיא, או לקיים מצוות התלויות בו, מצוותיו האישיות, ועד"ז בקשר עם בני ביתו, הנה את שני הדברים בב"א אינו יכול לעשות, ובטבע הרצון - כמדובר לעיל - להתעסק עם עצמו ועם בני ביתו, ורק לאחמ"כ, יחשוב באם נשאר לו זמן פנוי, כיון שהינו יהודי ירא שמים, ויש לו צדק ויושר, וגם "ואהבת לרעך", רק חסר ב"כמוך", ולכן רק כשיתפנה אז ייגש לעסוק עם האחר.

וזוהי ההוראה בזמן הזה, ובמקום הזה, ובמדינות הרווחה, לכאן' יכול הוא לחשוב, שפעם הי' מאסר, ולאחמ"כ היתה הגאולה, ויקרא את סיפור הדברים, וישמח, ויאמר לחיים, וילמד מאמר או מאמרים שקשורים לימי הגאולה, ובזה יוצא ידי חובתו. אומרים לו: לא! העיקר מתחיל עכשיו, ומהו העיקר? לא די שתתעסק עם עצמך אלא עליך להתאסף ולפעול לכה"פ על עוד תשעה יהודים, שאתה ביחד איתם תפעלו על עצמכם למסור את רצונכם לענין אותו כתב בעל השמחה והגאולה במכתבו, בנוגע להפצת התורה, הפצת היהדות והפצת קיום המצוות, ובאופן דמוסיף והולך.

ומבהירים מיד שזה צריך להיות באופן של כריתת ברית, דאם לא, אזי בשעה שנמצא בהתעוררות די"ב-י"ג תמוז, אוחז הוא בזה, ומתכוון לזה ברצינות, אבל אחרי שיעבור עליו הלילה ומתוך שינה, ולמחרת בבוקר יתעורר "ברי' חדשה" [וכפי שהדין הוא, שלכן צריך לומר "שהחזרת בי נשמת" עם נט"י, וכפי שאדה"ז מביא בפסק הלכה בשו"ע שלון יתיישב הוא שוב מחדש, ויחשוב על כל הענין, האם הוא צריך למסור את רצונו, ועד כמה צריך, האם הכל, או למחצה, ואם אפשר מספיק לשליש ואף לרביע, וכ"ז באסרו חג די"ג תמוז, ועאכו"כ לאחר יומיים, שבוע וחודש, יכול להיות שבנוגע לפועל לא יישאר שום דבר ממסירת הרצון ומסירת הנפש שהיתה מצד ההתעוררות די"ג תמוז.

אך כאשר הוא עושה זאת עם כריתת ברית, אשר כריתת ברית כפשוטה הרי היא שבאיזה שינויים שרק לא יהיו, מוכרח הוא לעשות כפי כריתת הברית, וכמבואר בארוכה בלקו"ת פר' נצבים, בנוגע לכריתת ברית שקישרה בין הקב"ה לישראל, שלאחרי שהי' "לעברך בברית ה' אלוקיך" אין כל נפק"מ, ואיך שלא יהי' "להחליפם באומה אחרת אי אפשר", ולהבדיל אותו דבר להיפך שא"א להחליפו ח"ו בענין שאינו ה' אחד.

עד"ז הוא גם בכריתת ברית בנוגע לעניינינו - בנוגע לאדם התחתון: כאשר יודעים מהמכתב, ואח"כ יודעים את הסיפור שסיפר אודות מה שהי' לפני יובל שנים, ואשר ציווה להדפיסו לא רק כדי שיקראו סיפור יפה, כי אם שמהסיפור יקחו את ה"בכץ", שמתכוונים באמת אליו, ואינו מסתפק בכך שפועל על עצמו את ענין המסירות נפש, כי אם שבכח המשלח בעל השמחה והגאולה, אוסף הוא ביחד לכה"פ עוד תשעה יהודים, שע"ז "אכל בי עשרה שכינתא שריא", וכולם ביחד כורתים ברית על ענין זה, אזי יבוא הדבר לידי פועל ויהי' בהצלחה רבה, כיון שהולכים ביחד עם ה"שכינתא שריא" ותהי' שנה של גאולה, גאולת הפרט והיחיד, וגאולת הציבור והכלל עד לגאולה של כל היהודים ע"י משיח צדקנו ובעגלה דידן.

שיחה ה.

כאשר מדובר אודות יהודי, נשמה בגוף, שהגוף הוא בשר ודם, כפי שכראו הקב"ה, והוא נמצא בבירא עמיקתא בעולם הזה הגשמי והחומרי [נשמה בגוף יכול להיות גם בעולם אחר בדוגמת אליהו הנביא שעלה בגופו בסערה השמימה. אך פה, גוף שנמצא בעולם הזה הגשמי, ויתירה מזה שמגשמי נעשה לחומרי], ונוסף לזה בזמן הגלות, ובסוף הגלות בעקבתא דמשיחא, שאז ישנם כל הסימנים שהגמרא מונה בסוף מסכת סוטה, המקשים יותר את העבודה והשליחות, לבצע בפועל התפקידים האמורים, השליחות האמורה, להפיץ יהדות - תורה ומצוות באופן האמור לעיל, על אחת כמה וכמה באופן של מסירות נפש, בעיקר כפי שמפרש אדמו"ר הזקן מתוך מסירת הרצון, אשר אין לו שום רצון אישי, והוא אומר רק שיאמרו לו מה צריך לעשות, ועושה זאת עם כל החיות, בדיוק כשם שהי' זה רצונו הפרטי.

נשאלת השאלה כיצד יתכן לדרוש זאת ממנו, והרי ידוע ש"אינו מבקש אלא לפי כוחן" ולא לפי כוחי, זאת אומרת, אשר הקב"ה מלכתחילה קבע שכאשר הוא תובע ומבקש, נותן הוא קודם את הכוחות שיוכלו לבצע את בקשתו, על אחת כמה וכמה כאשר אחר כך באה ההוראה ובקשה של נשיא בישראל - ועל דרך בעל הגאולה והשמחה - ודאי הדבר שצריך

להיות לפי ערך הכוחות שיכול לשאת אותו אחד שדורשים ממנו זאת. והרי הוא אינו במעמד ומצב כפי שהי' בעל הגאולה והשמחה, אין לו כוחות אלו ומסירות נפש כזאת וכו' וכו', ואף על פי כן דורשים ממנו, שיפעל גם הוא - היות ובעל הגאולה והשמחה פעל על עצמו בתרפ"ב וכו' וכו'?

וכאמור לעיל, זה גופא שהרבי סיפר זאת מבלי הבט על כך שכאילו "לכבוד עצמו הוא דורש" כפי שאמרו אומות העולם על הקב"ה, כמסופר במדרש ובגמרא, שכאשר החל הקב"ה לומר "אנכי ה' אלוקיך", אמרו אומות העולם לכבוד עצמו הוא דורש, אך כשראו שממשיך "כבוד את אביך ואת אמך" וכו', כמבואר בארוכה במדרש הפירוש בזה (שזהו מאמר המוסגר). ואף על פי כן סיפר זאת, כאמור לעיל בפרסום ובדפוס, וזוהי ההוכחה שמצפים ודורשים שכך יעשה כל אחד שאליו יגיע הסיפור, ועל ידו יעבור הלאה לעוד תשעה יהודים. והרי זה לכאורה לגמרי שלא בערך, על אחת כמה וכמה כאשר אומרים שאין הכוונה שדורשים זאת ממנו רק ביום של י"ג תמוז בשעת ההתוועדות, אלא גם מחר ואחרי מחר, "ויש מחר לאחר זמן" - זמן רב לאחר מכן, ודורשים שייעשה בחיות, ובשמחה וטוב לבב?

ההסברה בזה בכללות היא, כמבואר בחסידות לשון הכתוב בזהר "פתח ר' שמעון ואמר" מהו הלשון "פתח"? ועל דרך זה מסביר רמ"מ האראדאקער בעל פרי הארץ, מהו השטורעם הגדול כל כך ממסירות נפשו של אברהם אבינו בנסיון העקדה, כאשר היו נסיונות רחמנא ליצלן בימי הבינים רח"ל בשעת הגזירות וכו' שהיו כמה וכמה שלא שמעו בעצמם כלל מהקב"ה, ואף על פי כן עמדו באותו נסיון כמו העקדה, ויתירה מזו - שבפועל ממש מסרו נפשם, והיו בהם כמה וכמה אנשים פשוטים. ולמרות זאת נחשב דווקא נסיון זה, עליו נאמר "האלקים ניסה את אברהם" [וכפי שאומר על כך המדרש שהקב"ה אמר שכל תשעת הנסיונות שעמד בהם אברהם אבינו עד אז תלויים בזה שיעמוד בנסיון העשירי - נסיון העקדה]?

ומבואר בזה, שבפעם הראשונה צריך להיות ענין של "פתח" - ובזה הוא הקושי, זאת אומרת שהראשון שיפעל ויראה את הדרך בעבודת ה' או בלימוד התורה, כפי ש"פתח ר' שמעון" שסלל דרך חדשה, ובזה מונח הקושי הגדול. אבל אחרי עבודת הראשון שכבר סלל את הדרך, והראה איך ניתן לבצע זאת בפועל, הרי אז כל הקשיים המניעות והעיכובים פוחתים שלא בערך, לאלה שיבואו אחריו.

על דרך זה מסביר הפרי הארץ, אחרי שאברהם אבינו פעל בעצמו אשר מבלי הבט על כך שזהו "בנך יחידך אשר אהבת", מכיוון שהוא שמע מהקב"ה, אזי זה לא מונע בעדו לקיים את רצון ה', הרי בזה פעל הוא שבירת ופריצת טבע נפש האדם, של יהודי, ועד לטבע הגוף, שאחרי כן יהי' שלא בערך קל יותר לבאים אחריו, עד שיהי' שייך גם באנשים פשוטים.

ועל דרך זה פתח ר' שמעון ועל דרך זה כל העניינים שכתוב בהם פתח, פתח אליהו ואמר, הכוונה בזה שהם פתחו ופרצו את הדרך, זאת אומרת, עד אז הי' קיר, מחסום, והי' צריך לשבור אותו. ועל ידי שפתחו הם פתח אזי צריך רק להיכנס בעד הפתח הפתוח כבר, משום שאין שום קיר ומחסום המונע בעדו, וממילא אינו צריך אלא רק לצעוד כמה פסיעות ואז הולך הוא בדרך הסלולה.

על דרך זה גם כן, בכללות, אחרי שבעל הגאולה והשמחה פתח וסלל את הדרך, ופרץ את כל המחיצות, שבר את המניעות, הן מצידו מבפנים ואפילו מצד התנגדות מבחוץ, אויר העולם ואומות העולם, אזי אפשר לעבור ולצלוח את כל הקשים והמניעות ולא נדרשים כוחות עצומים כל כך כפי שנדרש בפעם הראשונה. עד כאן ההסברה הכללית בענין זה וכיוצא בזה.

אעפ"כ אומר היהודי שאליו פונים: הוא הרי כבר חי כך וכך שנים, ומעולם לא הי' בחיי מסירות נפש ומסירות הרצון בכזה מין אופן שיחזיק משך זמן, ואכן יהי' זה מסירת רצון באמת לאמתו. והמענה לזה, אומרים לו, כפי שקראנו בשבת כמדובר בהתוועדות הראשונה די"ב-י"ג תמוז שנה זו, "מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", שזה מגיע בתור ההקדמה ל"הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב", ש"הן" פירושו שזה בא כהמשך ותוצאה ממה שכתוב לפני זה אשר "מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", ומפרש רש"י [אשר זו ההוכחה שזהו פשוטו של מקרא, שהרי רש"י כתב הכלל בפירושו על התורה ש"לא באתי אלא לפרש פשוטו של מקרא"] שהפירוש בפשוטו של מקרא של "אראנו" ו"אשורנו" הוא, שכאשר בלעם ראה את היהודים, ראה הוא – "מראש צורים ומגבעות" – שהם חזקים ומיוסדים, נטועים ומושרשים חזק, על ידי אבות ואמהות, שהיות ואבותיהם ואמותיהם היו באופן של צור ואבן חזקה, ומכיוון שהאמהות היו באופן של הר גבעה – שלמרות שלכאורה ההר הוא אותו עפר שסביב המישור, מכל מקום ההר גבוה מהמישור שסביבותיו, עד שהעומד בהר יכול לראות שלא בערך יותר מהעומד במישור, ועד שהשטח שבהר הוא ארבע פעמים ככה מאותו שטח שבמישור, כפי שמובא בגמרא ובמדרש, וכו'.

הנה זאת אומרים לכל יהודי, שמכיוון שהוא מתייחס ומיוסד מצורים ומגבעות, אזי נראה היהודי, "אראנו", כפי שהוא חזק ומיוסד, צור וגבעה, אשר יש לו את החוזק של אברהם יצחק ויעקב, ויש לו את החוזק של שרה רבקה רחל ולאה, אזי לכן "הן" - זהו ביאור והסבר - על כך שאף על פי שעם ישראל מסובב בשבעים אומות העולם, והם מתנהגים בדרך אחרת, דרך הפוכה ושונה בתכלית, בכל זאת הנה "עם לבדד ישכון" הוא עם לעצמו עם הנהגה בדרכו שלו.

ולא שזוהי הנהגה של מדבר אלא - "לבדד ישכון" - מדובר באופן של סדר חיים אחר לגמרי, חיים שעליהם אומרים "ישכון", כשם שאומות העולם שוכנים בסדר הנהגת החיים שלהם, הנה עם ישראל חי באופן הנהגה של "לבדד" הנהגה לעצמם. ואין זה מפני שאינו יודע מה נעשה בין העמים, ולא מפני שאין הוא יודע כיצד להתעסק עמהם, אלא משום ש"ובגוים לא יתחשב", הוא נמצא בין הגויים ובין שאר האומות, שזהו האות ב' של "ובגוים", ובכל זאת לא יתחשב, אין שום חשבון ושום ערך ושייכות בין סדר החיים של יהודי להנהגת האומות.

וכאשר באים ליהודי, אפילו כזה שרק בשם ישראל יכונה (כמדובר לעיל), שאומר שאין לו שייכות כלל לישראל, לא יותר מכביכול "יכונה" - כינוי בעלמא, שם שהוא כביכול רק תוספת בשבילו (צוגעשפעטער נאמען) [הוא חלק מכל העולם, אזרח במדינה בה הוא חי, אלא רק שנולד לאבא ואמא יהודים, לא נוגע לו ש'ידביקו' לו כינוי "ישראל", רק ככינוי], הרי בפועל, כאשר שואלים אותו מי הי' סבו, הוא גאה ומפרסם זאת, שסבו הי' יהודי שהלך עם זקן לבן ארוך, וסבתו הלכה עם פאה ארוכה. עד כדי כך שכאשר הוא יושב ללא כובע, ויושב בשולחן שלא מופרך אצלו ויתכן לפסוק חוק שמעמיד בסכנה ארבע עשרה מיליון יהודים, מתגאה הוא בשעת מעשה, ראה מיהו סבי, ומראה תמונה של סבו או אביו, או של אבי סבו, שיש לו זקן גדול, והולך הוא עם יארמולקע ממשי, ומסביר איך שהוא הלך עם סרטוק ארוך וכו', אשר הנהגתו היתה באופן של "ראש צורים" והנהגת סבתו היתה באופן של "ומגבעות".

כאן נראה במוחש כאמור, אשר גם מי שרק בשם ישראל יכונה הנה כאשר שואלים אותו מאין מוצאו ומהיכן הוא מתייחס, עונה הוא, מה זאת אומרת (וואס הייסט), הן סבי הי' רב וסבתי היתה הקוראת תחינות בבית הכנסת בעזרת הנשים, ועל דרך זה שוחט ומלמד וכו', וכי"ב., הוא עצמו גאה ומתפרסם בכך שמוצאו הוא מראש צורים ומגבעות.

ואין זה שהוא מתפאר בכך אך בתוכו הוא מרגיש שאין לו במה להתפאר, אלא נראה שהוא מתפאר ואכן מתכוון לכך - הרי זה הוכחה גמורה ואמיתית, אשר אם רק יתחילו לחפור ולחפש, סוף כל סוף ימצאו אצלו הן את ה"ראש צורים" הנמצא בתוכו פנימה, והן את ה"ומגבעות" המונח אצלו בעומק הלב. רק שמצד סיבות שונות ומשונות זה מכוסה בעפר וצרורות ואבנים וכו' וכו', עם דברים המונעים מה"ראש צורים" להתגלות בפועל ומה"גבעות" להתגלות בפועל.

כאשר יודעים כפי שהבעל שם טוב אומר על הפסוק "ואתם תהיו לי ארץ חפץ" שכל יהודי הוא ארץ חפץ של הקב"ה, כשם שבארץ נמצאים אוצרות יקר מכל יקר, ובכללות הרי זה דבר ודאי שכאשר יחפרו באדמה ימצאו באר מים חיים "עלי באר ענו לה", רק שצריך לסייע לו מ"שרים" ו"מחוקק" וכו', שזהו הפתיחה "פתח" כמדובר לעיל, של מנהיגי ישראל, עד לבעל הגאולה והשמחה בדורנו זה, אזי הרי דבר ודאי שבכל יהודי ישנו את ה"מראש צורים", שהרי הוא מגזע סבו וסבתו שהוא בעצמו גאה בכך שהם היו יהודים שהתעסקו בלהט בתורה ומצוות, עד מדור לדור - "מראש צורים אלו אברהם יצחק ויעקב ומגבעות אלו האמהות שרה רבקה רחל ולאה", וזה הרי נמצא בכל יהודי בין איש בין אשה, מנער ועד זקן טף ונשים, ובכל הפרטים שישנם בצורים וגבעות.

עד שזה בא בפועל ומגלה ופועל שהוא יהי' מאלו ש"לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב" וכל התוצאות מזה, כאמור לעיל. ומסירת הנפש ומסירת הרצון להפיץ יהדות בכל מקום שידו מגעת, למשוך לכל הפחות עוד תשעה יהודים, שאז נעשה זה יחד עדה קדושה ובתוכם ה' שכינתא - שריא, ובאופן של פרהסיא הכי גדולה, ואזי כובש זה את העולם, על ידי עשרה מישראל, שזהו גם המאמר הראשון שהרבי שלח ביחד עם מכתב כללי מאמר ד"ה עשרה שיושבים ועוסקים בדברי תורה, שאותו שבשם ישראל יכונה מתעלה ומצטרף לשומרי תורה ומחבבי תורה ובצירוף עוד תשעה יהודים אזי הרי זה "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה", ועל ידי תורה לוקחים וכובשים את העולם שיהי' א תורה וועלט, ואז נעשה וישבתם לבטח בארצכם עד ו"אולך אתכם קוממיות" בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו שילמד תורה את כל העם כולו.

מאמר י"ג תמוז ה'תשל"ב

(הנחה בלתי מוגה)

הוי' מלך גאות לבש לבש הוי' עוז התאזר אף תכון תבל כל תמוט (דפסוק זה הוא התחלת מזמור תהלים שמתאים למספר שנות בעל הגאולה והשמחה). ויש לדייק בזה מ"ש לבש

לבש ב"פ, היינו, שיש ב' לבושים, לבוש הא' הו"ע הגאות, ולבוש הב' הו"ע העוז. והענין בזה, דהנה איתא במד"ר פ' וארא (והובא ברשימות הצ"צ עה"פ), מהו לבושו של הקב"ה, עוז, שנאמר לבש הוי' עוז התאזר, ונתנו לישראל, שנאמר הוי' עוז לעמו יתן. ומבאר הצ"צ, שהתורה נקראת לבוש הפנימי, והמלכות לבוש החיצון, וזהו הוי' מלך גאות לבש, לבוש מלכות, והיינו ע"י שבתחלה לבש הוי' עוז, היא התורה (עכ"ל). והענין הוא, דמ"ש הוי' מלך גאות לבש, הנה בלשון הקבלה קאי על ספירת המלכות. ומתאים גם עם מארוז"ל בסוף תמיד, בששי היו אומרים הוי' מלך גאות לבש, וכפירוש הגמרא בר"ה, על שם שגמר מלאכתו ומלך עליהם. אמנם, לבוש זה (הוי' מלך גאות לבש) הוא לבוש החיצוני של הקב"ה. אך לפנ"ז ישנו גם לבוש הפנימי, שזהו מ"ש לבש הוי' עוז, דאין עוז אלא תורה, ולאחרי שלבש הוי' עוז, נעשה לאח"ז גם הענין דגאות לבש. וכללות הענין בזה, כמאמר אסתכל באורייתא וברא עלמא, וכדאיתא בב"ר בתחלתו, ואהי' אצלו אמן, אומן, התורה אומרת אני הייתי כלי אומנתו של הקב"ה, בנוהג שבעולם מלך בשר ודם בונה פלטין כו' מדעת אומן, והאומן כו' דפתראות ופינקסאות יש לו כו', כך הי' הקב"ה מביט בתורה ובורא את העולם. וזהו שע"ז שבתחילה לבש הוי' עוז, אין עוז אלא תורה, נעשה לאח"ז הענין דהוי' מלך גאות לבש, שזהו"ע סדר ההשתלשלות בכלל עד לעזה"ז הגשמי בפרט.

ב) וממשיך בכתוב, נשאו נהרות הוי' נשאו נהרות קולם גו' מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום הוי'. והפירוש בזה (בפשטות, וגם במדרשי חז"ל), שיותר מקולות המים רבים אשר יהמון עלינו ומאדירי משברי ים, הנה אתה אדיר במרום הוי', וידך תקיפה עליהם. והיינו, שאע"פ שנשאו נהרות קולם, ואדירים משברי ים, דקאי על אומות העולם ועניני העולם, ובכללות הו"ע הטבע, מ"מ, אדיר במרום הוי', ולכן, יבוא אדיר ויפרע לאדירים כו', יבוא אדיר זה הקב"ה, דכתיב אדיר במרום הוי' (בלשון חז"ל), שזהו כללות הענין דהנהגה נסית, היפך הטבע, שמבטלת את הענין דנשאו נהרות קולם, אדירים משברי ים.

והעניין בזה, דהנה, הבריאה מצד עצמה (כפי שהיא מצד הענין דגאות לבש) היא באופן דיום ולילה לא ישבותו, חוקות שמים וארץ, שזה נקרא בשם טבע, שאף שגם ענין זה הטביע הקב"ה בעולמו, הרי זה באופן שהטביע כו'. אמנם, כיון שבריאת העולם היא בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל התורה (לבש הוי' עוז היא התורה) שנקראת ראשית, לכן, ישראל ע"י התורה נעשים בעה"ב על העולם, לשנות את טבע העולם גופא, ולפעול הנהגה נסית בעולם שמצד עצמו הוא באופן דלא ישבותו. וזהו גם מ"ש רבינו הזקן בשער היחוד והאמונה בענין התגלות אלקות ע"י צדיקים ואותות ומופתים, שזהו"ע גילוי שם הוי' שלא ע"י התלבשות בשם אלקים, שעז"נ בראשית ברא אלקים, והיינו, דאף שבדבר הוי' שמים נעשו, מ"מ, הרי זה ע"י התלבשות בשם אלקים, שלכן נאמר ברא

אלקים, אך ישנו הענין דאלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות הוי' גו' ארץ ושמים, ששם הוי' הוא בגילוי, שזהו"ע האותות ומופתים, הנהגה נסית, ע"י צדיקים, ועמך כולם צדיקים, ובמיוחד ע"י צדיקים שבכל דור ודור, שעל ידם נעשה נס גלוי לרבים, ועד שכל אחד מישראל אומר כמופת הייתי לרבים, דמופת הוא גם מלשון נס, ועז"נ כמופת הייתי לרבים, היינו, שאין זה ענין שהוא בחשאי, או יתירה מזה, שאין בעל הנס מכיר בניסו, אלא באופן שכל בני"י רואים זאת, ועד שנודע בכל קצוי תבל, בכל אפסי ארץ, גם אצל אומות העולם, כידוע מ"ש רבינו הזקן באגה"ק בקשר לגאולתו, ועד"ז בנוגע לגאולה די"ב תמוז, ועד"ז בנוגע לאותות ומופתים בכלל, שהם באופן דמופת הייתי לרבים, כולל גם אומות העולם.

ג) וביאור הענין, דהנה גם הנהגת הטבע שהיא מצד הענין דהוי' מלך גאות לבש, הו"ע עיקרי בעולם, וענין עיקרי בכל סדר ההשתלשלות, שכללות הנהגתו היא מצד קו המדה, שזהו ענין הטבע כפי שהוא למעלה, עד למעלה מעלה כו'. אך ישנה גם הנהגה נסית (כפי שנמשכת בעוה"ז), שכללותה היא המשכה מבחי' שלמעלה מקו המדה, ובאה שלא ע"י המדידה וההגבלה דקו המדה (כולל גם האופן היותר נעלה בקו המדה). וכדי לפעול שידוד הטבע בעוה"ז, ושידוד הטבע בכל העולמות למעלה, צריך להמשיך מבחי' שלמעלה מקו המדה כפי שהוא בתכלית העילוי. וענין זה נעשה ע"י ישראל דוקא, כיון שהם למעלה מכל סדר השתלשלות, למעלה מקו המדה אפילו כפי שהוא באופן הכי נעלה.

והעניין בזה, דהנה כתיב כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו, ואיתא במד"ר פ' בא, מראש צורים אראנו אלו האבות, מוצאים אנו מתחלה הי' המקום מבקש לכונן העולם, ולא הי' מוצא, עד שעמדו האבות, משל למלך שהי' מבקש לבנות מדינה כו', בא ליתן היסוד והיו המים עולים כו', עד שבא במקום אחד ומצא שם צור גדול, אמר, כאן אני קובע את המדינה על הצורים הללו, כך מתחלה הי' העולם מים במים, והי' האלקים מבקש לכונן את עולמו, ולא היו הרשעים מניחין כו', כיון שבאו האבות וזכו, אמר הקב"ה, על אלו (מראש צורים אלו האבות) אני מכונן את העולם. ובהקדם הדיוק בלשון המדרש שהי' המקום מבקש לכונן העולם (ולא לברוא העולם), היינו, שכבר נברא העולם, אלא שהי' המקום מבקש לכונן העולם, שזה מורה על ענין התוקף, וכמו בפסוק הוי' מלך גאות לבש וגו' אף תכון תבל (לא בורא תבל, אלא תכון תבל) בל תמוט. ותוקף זה נעשה ע"י האבות, כפי שמיים במדרש, אמר הקב"ה על אלו (מראש צורים אלו האבות) אני מכונן את העולם. ועד"ז בנוגע לכל בני"י (שעליהם קאי המשך הכתוב הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב), כפי שמפרש רש"י פשטות הכתוב כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו, אני רואה אותם מיוסדים וחזקים כצורים וגבעות הללו ע"י אבות ואמהות, היינו, שבכל אחד מישראל

נעשית התכונה דראש צורים (וגבעות), שע"ז מכונן הקב"ה את העולם. וכל זה הוא לפי שהאבות הם למעלה מעלה כו', למעלה מקו המדה, ולכן נעשה כן אצל כל אחד מישראל, באופן שירושה היא לנו מאבותינו, ועד שנעשה טבע בנפשותינו, ולכן פועל כל אחד מישראל שהקב"ה מכונן את העולם, ע"י עבודתם של ישראל, כנ"ל שבריאת העולם היא בשביל ישראל שנקראו ראשית.

ד) ולהבין ביאור הענין יש להקדים משנת"ל בפירוש מארז"ל בסוף פרק קנין תורה, כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו, שנאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו.

והענין בזה, דהנה, שם סתם, שזהו ענין השם כפשוטו, קאי על שם הוי', שעל ידו נעשה הענין דתכונן תבל, לכונן את עולמו, כי, בבריאת העולם כתיב בראשית ברא אלקים, שע"ז נברא העולם, ואילו הענין דתכונן תבל, לכונן את עולמו, נעשה ע"י שם הוי' (שמי). ובפרטיות יותר, הנה גם בנוגע לשם הוי' נאמר בדבר הוי' שמים נעשו, ועד שאחד הפירושים בשם הוי' הוא מלשון מהוה, היינו, שנעשה שורש ענין ההתהוות ע"י שם אלקים, עכ"פ ע"י ההתלבשות בשם אלקים. ומזה מובן, שגם בדרגא זו יש אחיזה לעולמות, ולכן משם לא יכול להיות שידוד הטבע מעיקרו ולגמרי בתכלית העילוי. אך יש בחי' שמי, שמי המיוחד לי, שזהו"ע שם הוי' כפי שהוא למעלה משם הוי' שמהוה ומחי' עולמות. וכידוע בענין ויקרא הוי' הוי', פסיק טעמא בגווייהו, שיש שם הוי' שלאחר הצמצום ושם הוי' שלפני הצמצום, או בסגנון אחר: שם הוי' שבסדר ההשתלשלות [שהרי בסדר השתלשלות יש ד' עולמות אבי"ע, שזהו ענינם של ד' אותיות שם הוי', יו"ד באצילות, ה"א ראשונה בבריאה, וא"ו ביצירה, וה"א אחרונה בעשי' (שעז"נ בהבראם, בה' בראם, ה"א אחרונה שבה נברא עוה"ז התחתון)], ושם הוי' שלמעלה מסדר ההשתלשלות. אמנם גם בחי' שמי המיוחד לי (שלמעלה מהשתלשלות) נקראת בשם הוי', ויש בה סדר ההמשכה דד' אותיות, כפי שהם בשרשם ומקורם. ולכן נמשך משם בכל ד' העולמות, שזהו"ע דלכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, והיינו, שצריך לפעול בהם ענין של העלאה שיהיו באופן דלכבודי.

אך ישנו ענין נעלה יותר, שזהו כל הנקרא בשמי. דהנה, כאשר קורין להאדם בשם, הרי זה מוכיח שהאדם הו"ע בפני עצמו, וכדי שתהי' שייכות אליו שיהי' נפנה לקוראיו, הרי זה ע"י ענין השם, שזהו ענין שטפל אליו, כביכול, וע"י שקורא בשמו ה"ה נפנה לקוראיו. והיינו, שכללות ענין השם הוא רק הארה, אור וגילוי, וזהו רק מה שנקרא בשם זה, אבל הוא בעצמו למעלה מזה, ונמשך ע"י שקוראין לו בשמו. והנה, כל הנקרא בשמי קאי על צדיקים, כפירוש התרגום, כל דא בגין אבהתכון צדיקיא דאתקרי שמי עליהון, וכמארז"ל עתידין צדיקים שיקראו בשמו של הקב"ה. ומזה מובן, שהצדיקים עצמם הם למעלה

אפילו משמו של הקב"ה, ועד שכאשר רוצים להמשיך אותם, אזי קורים אותם בשמו של הקב"ה. וכללות הענין בזה, בלשון החסידות, שנש"י מושרשים בעצומ"ה ית', למעלה מכל עניני שמות. וכמשנת"ל שזהו ענין המוכרח ומובן, שהרי כל ענין השם הו"ע של הארה וגילוי, והרי למעלה אין שום גילויים הכרחיים או הארות הכרחיות ח"ו, אלא כל הענינים הם ברצון, וכיון שזהו ענין רצוני, הרי שייך בזה שני אופנים, ולכן צ"ל בזה ענין של המלכה, ועל זה אמרו רז"ל במי נמלך בנשמותיהן של צדיקים, ועמך כולם צדיקים, היינו שעמהם היתה ההמלכה וישוב הדעת כו', והם אלו שמכריעים בין שני האופנים, שיהי' הרצון ויומשך בגילוי, החל מכללות הגילוי דמלכות דא"ס, שזהו התחלת וראשית הגילויים, והו"ע הוי' מלך גאות לבש, דקאי על מלכות דא"ס, ועי"ז נמשך בכל העולמות כולם.

ובפרטיות יותר, הנה השרש של בני"י הוא למעלה אפילו מהדרגא היותר נעלית שבמלכות דא"ס. דהנה, גם בספירת המלכות (לכבודי) יש עשר ספירות, שהרי כל ספירה כלולה מעשר, והתחלתם היא ג' רישין שבמלכות, וכמבואר בארוכה בד"ה כי מראש צורים בהמשך רס"ו ובכ"מ, שיש בחי' לבוש גאות, וכבוד מלך, ורוממות המלכות. לבוש גאות היינו כפי שענין המלכות הוא בערך למי שעליו שייך לומר שיתגאה עליו. וכבוד מלכות הו"ע שלמעלה מגאות. ועד לרוממות המלכות, שאין זו רוממות מצד הזולת, אלא התנשאות עצמית. ובכללות ה"ה ג' הבחי' דכתר חכמה בינה שבמלכות, כמבואר שם. ומעלת נש"י היא שמושרשים למעלה יותר, שלכן יכולים הם להמשיך את הענין דרוממות המלכות. דהנה, גם רוממות המלכות הו"ע של גילוי, דאף שזהו גילוי התנשאות עצמית, הרי זה בכ"ז ענין של גילוי, וכיון שזהו גילוי, צ"ל על זה ענין של המלכה וישוב הדעת, ובמי נמלך, בנשמותיהם של צדיקים, כיון שמושרשים למעלה גם משמי המיוחד לי, למעלה אפילו מרוממות המלכות דא"ס. וזהו כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, שכדי לפעול בלכבודי בראתיו יצרתיו עשיתיו שיומשך יותר ממה שנמשך מצד קו המדה, לא מספיק שתהי' ההמשכה מבחי' שמי, שהרי בחי' שמי נעשה סוכ"ס שורש ומקור (ע"י צמצומים ומסכים ופרסאות) עד שנעשה לכבודי בראתיו יצרתיו עשיתיו, אלא צריך להמשיך מבחי' נעלית יותר, שזהו"ע דכל הנקרא בשמי, אבהתכון צדיקיא, שמזה נעשה טבע בנפשותינו אצל עמך כולם צדיקים.

ה) ויש להוסיף בזה, שהשרש דישראל למעלה מבחי' לכבודי הוא לא רק לגבי בחי' מלך גאות לבש, אלא גם לגבי בחי' לבש הוי' עוז שהיא התורה (לכבודי). דהנה ידוע שבלמוד התורה ע"י ישראל ישנו גם לימוד תורה לשמה, לשם התורה, שזהו ע"ד מ"ש בספר מעין החכמה ובזהר שדוד הי' מחבר אורייתא בקוב"ה, שהמשיך בתורה את נותן התורה. ועד שענין זה פועל כל אחד מישראל ע"י הענין דברכו בתורה תחלה, שמברך וממשיך בתורה

את נותן התורה. וענין זה הוא מפני שמצד נשמתו כפי שמושרשת בשרשה ומקורה עד לבחי' העצמות, ה"ה למעלה גם מענין התורה.

ולכן גם בנוגע להמשכה בעולמות, בסדר השתלשלות (תחילה בלימוד התורה, לכבודי, ואח"כ גם בבראתיו יצרתיו אף עשיתיו), הרי זה באופן שבלמוד התורה יש בכחו של איש ישראל להוסיף בתורה, לאפשא לה (כדאיתא בזהר), וכמבואר בתניא שדוקא התחתונים יש בכחם לברר ולפתור הספיקות שבתורה, וענין זה נפעל ע"י תלמיד ותיק שעליו אומרת התורה שהוא עתיד לחדש, היינו שבתורה ניתוסף חידוש ע"י תלמיד ותיק זה. וכן הוא בכל אחד מישראל, שאומר ותן חלקנו בתורתך, וכידוע בענין וזאת לפנינו בישראל, שיש ששים ריבוא אותיות לתורה, שכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, וניתנה לו באופן שיוכל להוסיף בתורה, לאפשה לה.

ועד"ז גם לאחרי שנמשך (מבחי' ולכבודי, שהו"ע התורה) בבראתיו יצרתיו אף עשיתיו, שנוסף על מציאות העולמות כפי שהיא מצד הבריאה, כולל גם הכריתת ברית דנח דלא ישבותו, ישנו הענין דתכון תבל, לכונן את עולמו, שזהו"ע גילוי אלקות בעולם, שנעשה ע"י ישראל, מראש צורים (כמשל המלך שמצא צור כו') אלו האבות, שעל אלו אני מכונן את העולם, וזהו מה שניתוסף ע"י הכריתת ברית דאברהם שהיא למעלה מהכריתת ברית דנח (ככל פרטי הענינים בזה שנתבארו בארוכה במ"א).

ו) וזהו מ"ש במד"ר מראש צורים אראנו אלו האבות, מוצאים אנו מתחלה הי' המקום מבקש לכונן העולם וכו'. ובהקדים, שהפסוק כי מראש צורים אראנו הי' המענה הראשון שענה בלעם בן בעור על מה שיעץ בלק מלך מואב, ועז"נ עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור גוי' למען דעת צדקות הוי', ומזה מובן שזהו ענין עיקרי ביותר, עד שנצטוינו לזכרו (עמי זכר נא), וכו' מתבטא צדקות הוי', שכל זה הוא מצד גודל מעלת הענין דתכון תבל, לכונן העולם. וזהו גם דיוק לשון המדרש מוצאים אנו כו', שאומר זאת בדרך פשיטות, שזה דבר פשוט שהי' המקום מבקש לכונן העולם, כי, מובן מעצמו שאי אפשר שתהי' הבריאה כפי שהיא מצד הטבע, ע"י צמצום וחסרון האור, ובאופן כזה ישאר הדבר, אלא בודאי ובפשטות שרצה הקב"ה לכונן את העולם, תכון תבל בל תמוט, עי"ז שבעולם יהי' אלקות בגילוי. דהנה, אע"פ שבתחלת בריאת העולמות היתה עיקר שכינה בתחתונים, כמ"ש באתי לגני אחותי כלה, לגני לגנוני למקום שהי' עיקרי תחילה, דעיקר שכינה בתחתונים היתה (כמבואר בארוכה במאמרי ההילולא לבעל השמחה והגאולה), הרי ענין זה הי' אז מצד עצמו, מצד למעלה, ולא ע"י עבודת התחתונים, ולכן היתה אחיזה גם ללעו"ז, ולכן היו יכולים להיות השבעה דורות שסילקו את השכינה מלמטה למעלה כו' (כמבואר בארוכה במאמרי ההילולא). וזהו גם מ"ש במדרש כאו שלא היו הרשעים מניחין כו'. וממשיך, עד שבאו האבות וזכו כו', וכמבואר

בענין באתי לגני, שאברהם התחיל להוריד את השכינה מלמעלה למטה, עד שבא משה, שהוא השביעי, וכל השביעין חביבין, והורידה מרקיע הא' לארץ, כמ"ש וירד הוי' על הר סיני, שאז נעשית השלימות דלכונן את עולמו שהתחילה מראש צורים.

ז) ויש להוסיף ולבאר ענין ההמשכה שהמשיכו האבות מלמעלה למטה, שהמשכה זו היא מבחי' שלמעלה מקו המדה עד לתכלית העילוי שבקו המדה (כנ"ל ס"ג), שזהו כללות העילוי בהמשכה שמצד החכמה (מראש צורים אראנו, כמבואר בזהר שקאי על מדות דחכמה) לגבי ההמשכה שמצד הבינה.

והענין בזה, דהנה, קו המדה שרשו בבינה, שממנה נמשכים שבעת ימי הבנין (שהו"ע קו המדה), שמהם נעשה בריאת העולמות עד לעוה"ז התחתון. אך בחי' החכמה היא למעלה מקו המדה. וזהו גם כללות החילוק בענין השמות, שבחכמה, שם הוי' הוא במילוי יו"דין, שזהו המילוי דשם ע"ב, ובבינה, ששם הוא המילוי דשם ס"ג, רק האותיות י"ה הן במילוי יו"דין, אבל אות וא"ו היא במילוי אלפין. וכללות הענין בזה, שאות יו"ד, מורה על ענין האלקות כפי שהוא בגילוי. משא"כ אות אל"ף, שיש בו יו"ד העליון, קו המפסיק, ויו"ד התחתון, וצורת היו"ד התחתון היא באופן שפונה פניו לאחוריו, לא כמו יו"ד העליון, והיינו, שעם היותו יו"ד, אינו כמו יו"ד העליון (שבאותה האות), שזה מורה על השינוי שנעשה בו מצד קו המדה. ולכן, בשם ס"ג (שקשור עם ענין הגאות, גאה גאה), הנה האות וא"ו, שמורה על השש מדות שבהם נברא העולם, היא במילוי אל"ף, שבו נרמז השינוי שנעשה מצד קו המדה. משא"כ בשם ע"ב, בחי' החכמה, הנה אע"פ שגם הוא נמשך בד' אותיות (יו"ד, ה"י ראשונה, וי"ו, וה"י אחרונה), והיינו, שגם בו ישנו כל סדר ההשתלשלות דלכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, הנה בכל ד' האותיות ישנו המילוי דאות יו"ד, שמורה על ענין האלקות כפי שהוא בגילוי.

ויובן ע"פ הידוע בנוגע להמשכת עילה ועלול, שאע"פ שמבואר באגה"ק שכל ההמשכות בסדר השתלשלות (החל מבחי' החכמה) הם בדרך עילה ועלול, הנה בהמשכת עילה ועלול גופא יש ב' אופנים, שזהו החילוק אם ההמשכה היא באופן שהעלול נעשה מהות אחר מהעילה, או שהעלול נשאר באותה המהות של העילה. וכידוע הדוגמא לזה, דהנה, מדות ממוחין הם בדרך עילה ועלול, שהרי לידת המדות היא ע"י ההתבוננות בשכל, כמבואר בתניא שחו"ב הם אב ואם המולידות אהבת ה' ויראתו ופחדו, כיון שע"י ההתבוננות שבמוח נמשכת מדת האהבה או הפכה כו'. וענין זה הוא בדרך עילה ועלול, ועד שישנם המדות כפי שכלולים בשכל, ומהם נמשך השכל שבמדות, ועד להמדות בפני עצמם. וישנו גם הענין דעילה ועלול כפי שהוא בנוגע להמשכת שכל הרב לשכל התלמיד, ששכל התלמיד כלול תחילה בשכל הרב, שהרי הרב משער את שכל התלמיד, ובהתאם לזה מצמצם ומגלה את שכלו, ולא כפי שהשכל הוא אצל הרב בפני עצמו. וכללות החילוק בין

שני אופני עילה ועלול הנ"ל, שבעילה ועלול דשכל ומדות, נעשים המדות מהות אחר, ועד שבכמה ענינים ה"ז מהות הפכי, כידוע החילוק בין מוחין למדות, שמוחין הן לעצמו, ואינם בהתרגשות, משא"כ המדות הם דוקא לזולתו, ובהתרגשות דוקא. אמנם בעילה ועלול בשכל הרב ושכל התלמיד, הרי שניהם ענינים הו"ע השכל, והחילוק הוא רק שזה שכל קטן וזה שכל גדול, והיינו, שזהו שכל שנקרא בשם עלול בערך השכל של הרב שמשפיע לתלמיד שנקרא בשם עילה, אבל שניהם הם אותה המהות. ובדוגמת זה הוא החילוק שבין ההמשכה שמצד מדות דחכמה (מראש צורים אראנו) לגבי מדות דבינה, שההמשכה מבינה היא באופן שנעשה מהות אחר, כיון שנמשכת דרך קו המדה, והרי קו המדה הוא מודד ומגביל, עד שנעשה מהות אחר, שלכן נעשה מזה ענין שנקרא בשם טבע, שמדוד ומוגבל.

(ח) וזהו הוי' מלך גאות לבש לבש הוי' עוז וגו' אדיר במרום הוי', דאע"פ שהעולם נקבע ע"י בעל הבירה באופן דחוקות שמים וארץ שמת, מ"מ, הרי התורה היא בעה"ב בהטבע גופא, ועד שפועלת הענין דאותות ומופתים (ומזה נמשכים האותות ומופתים שבכל דור ודור ע"י צדיקים שבדור), והיינו, שגם כאשר נשאו נהרות קולם גו' אדירים משברי ים, יומשך הענין דאדיר במרום הוי', ויפעל גם למטה, כשנמצאים בין גוים, עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב, במעמד ומצב של כבשה אחת בין שבעים אריות, שיהי' אצלם ענין הנסים ואותות ומופתים, וכמ"ש כמופת הייתי לרבים, לפי שממשיכים מבחי' ואתה מחסי עוז, למעלה (לא רק מבחי' מלך גאות לבש, אלא) גם מבחי' לבש הוי' עוז, שזהו רק לבוש, ואילו השורש דבנ"י הוא למעלה מזה, למעלה מכללות ענין קו המדה, וכנ"ל (ס"ה) שישאל מחברים תורה בקוב"ה, ואח"כ ממשיכים מלמעלה למטה, מבחי' מראש צורים עד למטה בעם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב. וענין זה נמשך בכל דור ודור ובכל ענין וענין, שכל אחד מישראל (עליהם נאמר הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב) עוסק בעניני תורה ומצוות לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ובאופן שאם צריך לעשות לו נס אזי עושים לו נס, ונעשה כמופת הייתי לרבים. ואז רואים שהוי' מלך גאות לבש, ופועלים שתכון תבל כל תמוט, ומגלים את הענין דאדיר במרום הוי'. וכל זה — לאורך ימים, ועד ליום שכולו ארוך, שגם בתחילתו הוא ארוך (כמבואר בתו"א), ונמשך למטה באופן דלמען תאריכו ימים על האדמה, ולמען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע הוי' לאבותיכם לתת להם, בקרוב ממש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

שיחה ו.

ע"ד המדובר קודם שכאשר מתרגלים לאיזה ענין קשה להתרגל ולהעמד אחר כך במצב לא טוב, כמדובר לעיל שאלו שהתרגלו להנהגה מסוימת במשך זמן, אזי לאחר מכן כאשר דורשים ממנו לצאת מההגבלה והמדידה שאל"י הוא התרגל זוהי עבודה קשה. על דרך זה, כאשר דורשים ממנו שיתחיל לפעול בבת אחת, או עכ"פ - [אם לא בבת אחת] – לפעול ולהתעסק עם כולם, הן עם מחבבי תורה, הן עם שומרי מצוות, והן עם "אשר בשם ישראל יכונה", אע"פ שעד עתה הוא הי' רגיל לפעול רק עם אחד מהסוגים (או מהסוגים שביניהם) - זו עבודה קשה.

היות שמצד טבעו כשהתרגל לזה, אזי "הרגל נעשה טבע", או שמלכתחילה מצד תולדתו הי' להתעסק עם כאלו שהם בעלי שכל, במילא עיקר ההתעסקות שלו היא עם מחבבי תורה. או - שמצד תולדתו – רגיל לפעול עם בעלי פועל, וממילא עיקר התעסקותו היא עם שומרי מצוות, או עם כזה שיכול לפעול להפוך אותו ולהעמיד אותו, משום שיש כאלו אנשים שבטבעם הם אוהבים דווקא "איפכא מסתברא", במילא כאשר הוא צריך לנצל את הכוח שלו בהפצת היהדות, הוא מחפש אדם שאוחז הפוך, כדי שיוכל לנצל את טבע נפשו – "איפכא מסתברא" ולהפוך אותו.

ומכיוון שדורשים כאן אצל כל אחד להתעסק עם כל שלושת הסוגים, הרי זה בדוגמא לביאור שמוכא ב"תורה אור", בנוגע למה שנאמר "מעשה בא לידך", שכשהי' צורך לנסות את 'בנימין הצדיק', האם זה שמתנהג באופן של צדקה - זה מצד טבעו או מצד הציווי של הקב"ה, אזי ניסו אותו האם הוא שייך למעשה הפכי, היפך ממעשה החסד.

בדוגמא למה שמוצאים זאת אצל "אחד הי' אברהם" – אצל היהודי הראשון – שדווקא בנסיון העקידה אמר הקב"ה "עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה". משום שהייתה סברא שאברהם הוא איש החסד גם מצד טבע נפשו וגופו, ממילא אין זה פלא כלל שהוא הפיץ אלוקות בכל מקום, והכניס אורחים וכו', הקב"ה אמנם ציווה זאת, אך טבע גופו ונפשו גם מתאים לזה.

מתי הי' ה"עתה ידעתי", מתי היתה תכלית השלימות בניסיונותיו, בשעה שנתנו לו ניסיון היפך טבע החסד, הרחמים והצדק, ענין שפיכות הדמים של העקידה, ואף על פי כן הוא עשה זאת בזריזות נפלאה וכו', אזי נתגלה ה"עתה ידעתי", משום שראו שיש לו גם את מידת היראה והגבורה שזה יכול להיות רק מצד היותו ירא אלוקים – [משום שבטבעו הרי כנ"ל, הי' איש החסד] – אזי זה מהווה הוכחה לכל ההנהגה שלו.

על דרך זה גם בנוגע להאמור לעיל, שאחד שמצד טבעו הוא עובד באופן מסויים של עבודה, [או כמו שמבאר בתניא בארוכה בפרק ט"ו שאף על פי שהוא הפך את הטבע שלו, עכשיו אבל הוא כבר נתרגל באופן עבודה כזה, נעשה זה "הרגל נעשה טבע"] ופתאום דורשים ממנו להתעסק עם סוגי אנשים שהם הפכים בתכלית, מחבבי תורה - אלו אנשים בעלי שכל, שומרי מצוות - אנשים בעלי פועל, ו"כל אשר בשם ישראל - לא יותר - מיכונה", שצריך לפעול ענין של איפכא מסתברא - סוג שלישי לגמרי, הרי זו עבודה גדולה, כיוון שהוא צריך לצאת ממדידתו והגבלתו.

אך בעניינינו ישנו גם הענין, שאחד שדורשים ממנו עבודה שנוגעת לאדם שני - זה בדוגמת מצוות צדקה בכלל שידוע שהיא מהמצוות שמכיוון שעניינה הוא לחיות את העני אזי לא נוגע ה"לשמה" - הכוונה שלה, עד שכנאמר בספרי - וכמדובר בהתוועדות האחרונה בארוכה - שאחד שאיבד סלע, הוא הלך בדרך ואיבד מטבע זהב, ובא עני ומצאה, אזי המאבד קיים את מצוות הצדקה "צדקה תהי'".

זאת אומרת, שלא רק שלא הייתה לו שום כוונה, אלא אפילו יכול להיות שהוא כלל לא יודע שהוא איבד, או שאפילו אם יודע ובנפשו הוא מצטער על האבדה, אך מכיוון שעל ידי סלע זה הוא החייה את נפש העני ובני ביתו, ולעני אין כל נפקא מינה אם הוא קיים מצוות צדקה או לא [ובכל זאת קיים הוא מצווה].

ועל דרך זה אלו שמצד טבע נפשם מסוגלים לעבודה זאת, ומכיוון שמצד המקבל אין כל נפקא מינה, ואצלם - אצל הפועלים - זה הרי קל, והם עושים זאת בפועל ובאופן דיפה שעה אחת קודם, וביתר שאת וביתר עוז, מכיוון שהטבע שלהם וההרגל שלהם הורגל בזה.

בהנוגע לעניינו: שצריכים לעמוד בכל הניסיונות ולעסוק בהפצת היהדות התורה ומצוותי', ובמילא אלו שרגילים בזה, עד שזה נעשה כמו טבע בנפשותיהם, הם אלו שעלו באחרונה מהמדינה שמאחורי מסך הברזל.

משום שאצלם הרי הי' למעלה מיובל שנים, (שעפ"י דין זה נקרא "עולם" - "ועבדו לעולם" - אומרת על כך המכילתא, שחמישים שנה נקראים בשם עולם - כמו שזה מובא בנוגע לשמואל הנביא, שחנה אמרה שהיא תשאיר אותו בשילה עד "עולם", ששמואל הי' בן נ"ב שנים במותו, ובן שנתיים הביאה אותו אמו לשילה) אזי אצלם הי' כל אופן ההנהגה במסירות נפש בפועל, על כל ענין של תורה ומצוותי', הן על קלה שבקלות והן על חמורה שבחמורות, במילא כאשר הם יצאו משם, צריכים לצפות מהם ויש להם את הכוחות ואת ההכנה לפעול בזה ביתר שאת ויתר עוז, ויפה שעה אחת קודם.

ולכן ישנה רחמנות גדולה על אלו שהגיעו משם, ומצד סיבות שונות ומשונות שהיו צריכים מיד להתעסק עם עניינים של הסתדרות, עם ענייני פרנסה עד לעניינים פשוטים ממש - לא הי' להם זמן פנוי ומקום פנוי בראש, להתארגן ולעשות ארגון חזק ואיתן, שיעסוק בהמשכת התנועה של מסירות נפש ומסירת הרצון מתוך הרווחה, וכאמור לעיל לצרף אליו עכ"פ עוד תשעה יהודים שביחד יהיו עשרה שיושבים ועוסקים בתורה בפשטות, עד לאופן ש"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" והידור בקיום המצוות, כולל את המצווה שהיא כלל גדול בתורה - "ואהבת לרעך כמוך", - הפצת היהדות בכל מקום שאליו צריכים להגיע, משום שבו חסרה עדיין התנועה של מסירות נפש, שאצלם נהפך זה כבר לטבע בנפשותיהם.

וכמדובר כמה פעמים הן ביחידות בפרטיות והן בפרסום. וזה סוף כל סוף גם יביא לתועלת גדולה בהסתדרותם, בפשטות, בענין של דירה ופרנסה. כאשר הם יתקבצו כולם ביחד וייעשו "אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם" אזי אחר כך במאורגן יהי' ניתן לדרוש מהם, ובקלות לתת להם אחר כך את כל העניינים, שההסתדרות שלהם תהי' כפי רצונם, בד' אמות של יהדות, יהדות בגלוי.

הלימוד זכות שיש עליהם הוא: לכל לראש הסיבה הכי פשוטה - שמצד מצב הדברים הם היו צריכים מיד להתעסק עם ענייני הסתדרות של פרנסה ודירה וכו'.

אחר כך ישנו גם טעם פנימי בזה, טעם שקשור עם תכונות הנפש, שבשעה שאדם מורגל לתנועה של מסירות נפש מצד זה שהוא נמצא בלחץ של גזירה, ופתאום מוציאים אותו למקום חופשי ששם אף אחד לא לוחץ עליו, מאבד הוא אז את ההכרה שהוא מוכרח לעמוד בתנועה של מסירות נפש, משום שכעת אין לו עם מי להלחם, וממילא כאשר הוא לא מוכרח להשתמש במסירות נפש בכל יום, מאחר ויכול ללכת חופשי לבית כנסת ולהתפלל, להניח תפילין, ולשלוח את ילדיו לחינוך כשר על פי התורה, והוא לא נצרך להגיע למסירות נפש, משום שהוא נמצא במקום שאין שם גזירות שמונעות ומעלימות, אזי כח ככל שמשתמש בו פחות יותר כך בדרך ממילא נחלש הוא יותר.

וכידוע הדוגמא בזה: "מבשרי אחזה אלוך" מבשר הגוף, שבשעה שיש חלק בגוף שפחות מנוצל, בין אם לדוגמא הולך פחות או שעובד פחות במלאכת היד וכיוצא בזה, אזי "המוסקל" - השרירים - של הרגל או של היד לא מתפתחים אצלו (ואפילו כאשר היו מפותחים אצלו בעבר) וממילא הם נחלשים.

עד כדי כך שהגמרא אומרת ש"דמחוזא" - אלו שעסקו בנשיאת משאות במחוזא, אזי בשעה ש"לא עבדי", שלא הי' להם משאות כבדים לסחוב - "חלשי", הם נעשו חלשים מזה.

ועד"ז רואה כל אחד בעצמו, באברי גופו, ככל שעסוק יותר בהילוך אזי רגליו נעשות חזקות יותר, ואם עסוק יותר בעבודת היד אזי נעשות ידיו חזקות יותר, ועל דרך זה בכל איבר ואיבר, ועד לאיבר העדין ביותר - במוח שבראש - שעל ידי זה שמנצל אותו ומשתמש בו יותר ויותר, נעשים אצלו כח החכמה, כח הבינה וכח הדעת כמה שיותר מפותחים מצד העבודה בהם עצמם.

ועל דרך זה כאמור, שאף על פי שיש לימוד זכות על אותם אלו היוצאים ממאחורי מסך הברזל, וישנה הסברה מאיפה זה מגיע (כנ"ל), הרי זה לא יותר מביאור מדוע המצב הוא כך, אך זה לא הופך את המצב מבלתי רצוי לרצוי.

לכן זוהי מצווה, ואפשר אולי עדיין לתפוס את אלו שנמצאים כבר משך זמן מחוץ למסך הברזל, שעל כל פנים מכאן ולהבא יירתמו, וירתמו את הידידים שלהם וקרוביהם, בתנועה של "ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם", שיהי' "כן בקודש חזיתך" כמו שהי' במעמד ומצב של "בארץ צי' ועייף", וזה יהווה כבר סלילת דרך, לאלו שיוצאים עכשיו משיעבוד לחרות, שמיד בהגיעם בשנה הראשונה עכ"פ יקויים – "נקי יהי' לביתו שנה אחת" – שישתחררו מכל דאגות הגשמיות וכו', וירתמו את אותה מסירות נפש שהיתה להם שם בגלוי, וימשיכו וירעישו בזה את הסביבה שאלי' מגיעים הם כעת, שהם בעצמם, ועל ידם כל היהודים שנמצאים בסביבה שאלי' הם באים, ימסרו את נפשם ורצונם, על לימוד התורה, ועל קיום המצוות כולל "ואהבת לרעך כמוך", לעשות עוד יהודים לומדי תורה ושומרי מצווה, מכל שלושת הסוגים, מחבבי תורה, שומרי מצווה, וכל אשר בשם ישראל יכונה.

ובלי נדר מקרן השבעים – שאותה צריכים לנצל לעשיית דברים טובים ומאירים, ודברים חדשים – יהי' "ואם בגבורות" – שאלו שיקבלו על עצמם "נקי יהי' לביתו שנה אחת" כדי לבנות את הדירה לקב"ה פה בתחתונים, אזי יסייעו להם, נוסף על הסיוע שמקבלים מהמשרדים השונים, למלאות את מחסורם, עכ"פ כמה שהקרן תאפשר - אמנם לא באופן של בזבוז - אך באופן שיאפשר להחזיק אותם שיהי' להם את המצטרך להם ולבני ביתם, כך שבשנים עשר החודשים הראשונים יוכלו לעסוק בהפצת התורה ומצוותי', ובתנועה של מסירות נפש ולא להסתפק בעצמם, אלא להרעיש את כל היהודים שנמצאים בסביבתם.

וכאמור זהו רק שאצלם יבוא זה בקלות יותר מאחר ונמצאים יוכל שנים בתנועה, אך זה אינו פוטר את אלו שנוולדו או שהגיעו מזמן רב לאופן של הרחבה – שלא היו צריכים להשתמש בגלוי בכח המסירות נפש שלהם, על אחת כמה וכמה מסירות נפש בפשטות. מוטלת גם עליהם – כאמור בארוכה – השליחות, וההוראה הכתובה במכתב כללי שימסרו את רצונם להפצת היהדות התורה ומצוותי' בכללות, כמדובר לעיל, שכל יהודי ימשוך

לעצמו לכל הפחות עוד תשעה, ויצור עדה קדושה שתפעל ותכבוש חלק בעולם ותהפוך אותו לגאולה מחומריותו, ואפילו גאולה מגשמיותו, ע"י שיהפוך גשמיות לרוחניות, ויהי רצון שהדיבור יגיע לכל מקום שאליו צריך הוא להגיע, עכ"פ ובעיקר שיפעלו את פעולתם ומכאן ולהבא יכבשו את העולם - כמדובר בזמן האחרון - על ידי לימוד התורה, שהעולם יהי 'עולם של תורה', שתורה - הרי היא - תורת אמת וביחד עם זה תורת חסד, אזי ימשך חסד ה' 'מעולם ועד עולם' שחסד הרי הוא המשכה שלא במדידה והגבלה, עד שלכן מגיע הוא למטה באופן של טוב הנראה והנגלה לא כפי המדידה וההגבלה של העולמות התחתונים, ומקבלים זאת מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, בכל המצטרך, עד שפוצחים בריקוד מתוך שמחה אמיתית לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ממש, ובשמחת עולם על ראשם.

ציווה לנגן ניצט ניצט, אחד מי יודע, נאשה סלושבא, כ"ק התחיל לנגן "כן בקודש חזיתך", ואחר כך התחיל "צמאה לך נפשי".

שיחה ז.

דובר ב"א ניסן, בתוך שאר הדברים אודות הענין של הקמת לכה"פ "שבעים ואחד" מוסדות חדשים. וכעת הרי עומדים "כמשלוש חדשים" - עברו מאז כבר שלושה חודשים - וממילא כאן המקום והזמן לעשות שני עניינים: דבר ראשון, לעורר ולעודד את אלו שכבר החלו להתעסק בזה. ופעלו בזה כבר שימשיכו באופן של הולך ומוסיף. כפי שדובר כבר קודם אודות מאמר המדרש "לכונן את עולמו" שיהי' באופן ד"תיכון בל תימוט" לחזק זאת, וכיצד דבר חי מתחזק, ע"י שיראו שהוא צומח, שיתווסף "לאפשר לה".

ואלו שמאיזה סיבה שתהי' אוחזים רק בהתחלה, 'שיראו' להשלימו ושזה יהי' מוסד שלם לכל פרטיו, עד שגם עליהם יחול הענין של ל"אפשה לה" לכוננו ולהוסיף עליו ולהאיר על ידו.

ואלו שמאיזה סיבות שונות ומשונות היו צריכים להתעסק בזה ולא עשו זאת, 'שיתפסו עצמם' ויפעלו בזה ויפה שעה אחת קודם. וכפי שאומר באגה"ת, שמכיוון שתשובה צריך הוא לעשות על ג' חודשים שכבר עברו ולכן אם "הי' רגיל לקרות דף א'" - אם ציפו ממנו שייסד דף א' - מוסד א' - שילמד ב' דפים - שייסד ב' פעמיים ככה ואם "הי' רגיל לשנות פרק א'" (כפי שבעל השמחה והגאולה פירש על "תורתו פרקים", שייסד מוסד שיפרק את חומרות וגשמיות העולם) מצפים ממנו ב' פרקים - פעמיים ככה.

ומכיוון שיש על כך ברכה של בעל השמחה והגאולה נשיא דורנו, מיוסד על מאמר חז"ל "אדם מקדש עצמו מעט מלמטה מקדשין אותו הרבה מלמעלה" וכמה שלא פועלים פה למטה זה הכל יכול להקרא ולהחשב בשם – "מעט" – ממילא שלא בערך יהי' אח"כ ה'מלמעלה' – ה"מקדשין אותו הרבה מלמעלה". וברור הדבר שהם יצליחו בזה עד לאופן של 'יגעת ומצאת' וכמדובר כמה פעמים שלא יהי' 'יגעת והשגת' – שע"י היגיעה משיגים את זה וכיו"ב, אלא ה"יגעת" יביא ל"מצאת" – שימצא עניינים אלו באופן של מציאה שלא בערך היגיעה שהשקיע בזה.

ולדאוג שההתחלה תהי' מתוך שמחה, יאמרו כעת לחיים אלו שכבר החלו לפעול ועאכו"כ אלו שכבר הקימו מוסדות, וגם אלו שלא נוכחים כאן אבל קרובים או ידידים שלהם שיכולים להגיד בשמם לחיים נוכחים כאן, שיגידו "לחיים" ולאחר מכן ימסרו להם – שיפעלו בזה ביתר שאת וביתר עוז ויעשו זאת באופן ד"שלוחו של אדם כמותו" ומכיוון שזה ענין של זכיה גדולה הרי – "מזכין לו לאדם שלא בפניו", ושיפעל ג"כ כפי הפירוש החסידי של המילה "זכה" – מלשון זיכוך – שיהי' הוא עצמו מזוכך ורוחני ומואר ואזי כל משפחתו וכל סביבתו יהיו באופן מזוכך יותר, ואזי יהי' כלי ראוי לקבל את "אור ה' לעולם" – שמאור זה נמשך אח"כ המים והרקיע עם כל הפירושים שבדבר.

עד שבא למטה מעשרה טפחים בהצלחה מופלגה בלימוד התורה וקיום המצוות, יסוד המוסדות והפצת היהדות ושיתוסף בכל הדרוש ועוד יותר, מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה בבני חיי מזוני ובכולהו רוויחי.

שיחה ה.

דובר כמה פעמים, שכאשר יודעים שצריך לדרווח ולהודיע אודות מה שעשו [נוסף על כך אשר בקדושה צריך כל דבר להיות עם סדר, וממילא צריך תמיד להיות דין וחשבון, ובפרט כפי שבעל הגאולה והשמחה תבע על אודות כך] הנה זה גם נוגע בגוף העבודה, וכפי שרואים בפועל שכאשר יודע שפעם בחודש צריך לדרווח למקום אחר ("אין א צוויטן ארט") מה עשה בחודש זה, אזי הידיעה מזרזת שיפעל ביתר מרץ ובאופן מסודר בידוע שיועבר לאחר, מה הוא עשה, וכיצד ניצל את הזמן כפי שצריך להיות.

ובפרט שישנו ענין ד"מתן שכרן בצדן": כפי שדובר בהתוועדות די"א ניסן ש"מקרה השבעים" יתנו עשרה אחוז מעשר, בתור השתתפות בהוצאות ה"שבעים ואחד המוסדות", ולכן כאשר ישלחו דו"ח על שלושה חודשים שעברו ויצרפו את סכום ההוצאות אזי גם ישלחו בל"ג את ה"עשרה אחוז" – המעשר – השתתפות הקרן.

ויהי רצון שלא יפחדו להוסיף על ההוצאות, העיקר שיהי' באופן מסודר ותועלת. ובטוחני שישראל נתבעין ונותנין, ויתנו ל"קרן השבעים", באופן כזה שיוכלו לעמוד בהתחייבות – למרות שזהו בלי נדר – ויתנו את המעשר מה"קרן". עד אשר יהי' "די והותר". ושיוכלו להקים עוד כמה וכמה מוסדות בהוספה על השבעים ואחד, עד שיהי' השלימות דמנין מאה, וממאה יתווסף לאחר מכן יותר ויותר עד כי "חדל לספור", עדי ימהר ויביא לקיום היעוד "והי' מספר בני ישראל כחול הים אשר לא יספר מרוב" ובקרוב ממש.

שיחה ט.

כרגיל בכל פעם ופעם בהתוועדות להזכיר בנוגע לעניינים של לימוד "תורה לשמה", ובפרט על המוסדות הקרויים על שמו של בעל הגאולה והשמחה – "רשת אהלי יוסף יצחק" – לערוך מגבית בשעת ההתוועדות.

וכל אחד יתן כפי נדבת לבו הטהור, וכל המרבה הרי זה משובח – אפילו אם יתן יותר מנדבת לבו אלא "כפי נדבת ידך" שזהו יותר מנדבת לבו כמדובר בהתוועדות דחג השבועות.

וכסף זה ינוצל בהצלחה רבה על דרך דברי הגמרא "כל הנוטל פרוטה מאיוב הרי זה מתברך" מאחר שזוהי קופתו שהשתתפו בה אנשים צדיקים וישרים שלא התנדבו לשום איזו פני' ח"ו, אלא מצד מעלתו של איוב שהי' צדיק תם וישר וכו', כמו שמפרטת הגמרא במסכת בבא בתרא.

על דרך זה יהי' עם כספי קרן זו הצלחה מרובה עד שאפילו פרוטה אחת תביא ברכה רבה וגדולה ביותר, ועד שיפוצו מעיינותיך חוצה ובאופן של "הפצה" (כלשונה). וזה יביא לקיום היעוד "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", ובקרוב ממש.

וכאמור יתן כל אחד כפי נדבת ליבו הטהור ויתר על כן – "כמסת ידו", וכל הרוצה יוכל לרשום את שמו ושם אמו בכדי שיזכירוהו על ציון בעל הגאולה והשמחה, והברכה האמורה – ש"הנוטל פרוטה מתברך" – תקויים בכל המשתתפים בכספם הפרטי, שכל פרוטה שלהם, תביא ברכה רבה ומרובה, כולל ברכה כפשוטה בכמות ובאיכות, שהפרנסה תנוצל על עניינים בריאים ומשמחים, ענייני יהדות, ענייני תורה וענייני חסידות, ובשמחה וטוב לבב.

שיחה י.

דובר קודם אודות "מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", שזה הולך על כל יהודי. על אף שהפירוש הראשון שנאמר על זה הוא שצורים הם האבות וגבעות אלו האמהות, אך היות שדברים אלה נאמרו על אותם היהודים אשר [בלעם] אז ראה וגם אח"כ מסיים 'מי מנה עפר יעקב' שזה הולך על ילדיהם שייוולדו לאח"כ, ועאכו"כ לפירוש הרמב"ם בסוף הלכות מלכים אשר מדובר כאן גם אודות ימות דוד מלך ישראל ואח"כ ימות המשיח (כפי שמפרש שם כפל הלשון אראנו ואשורנו ועד"ז בפסוקים שלאח"ז) - מובן שכפי שהתחיל אצל האבות והאימהות כך נמשך בכל דור אצל כל יהודי בנוגע לזכרים מ'צורים' כפי שהיו האבות בשעתם (ולכן אומרים שכל יהודי נקרא בן אברהם יצחק ויעקב) ועד"ז אצל הנשים שכל אישה נקראת בת שרה רבקה רחל ולאה.

ואין זה רק שם של יחוס שפעם הייתה לה סבא או סבתא שהיו בהם כל אלו המעלות, אלא זה שנקרא בן אברהם יצחק ויעקב והאישה נקראת בת שרה רבקה רחל ולאה הוא משום שבתוך כל אחד מהם מסתתר, ואדרבה בכך מתבטאת כל העצם שלו וכל מהותו ותוכנו, שהוא בן אברהם יצחק ויעקב. רק שבינתיים זה בהעלם (אבל הוא שלם) וצריך להוציאו מההעלם אל הגילוי, מן הכוח אל הפועל. וחכם רואה לא רק את החיצוניות אלא גם את הפנימיות, ומכיוון שהפנימיות היא העצם רואה הוא איך שהחיצוניות בטלה לגבי הפנימיות.

וכפי שדובר במאמר בארוכה (מיוסד על מאמרי רבותינו נשיאנו) שתכונתו של יהודי היא שהוא גבוה מכל זמן ומקום, ולכן גם דורשים ממנו שלא יתחשב עם זמן ומקום כיוון שכבר קודם ניתנו לו הכוחות שיוכל להשתמש בהם בפועל, ולפעול ללא התחשבות בזמן ומקום, ואדרבה: יהפוך תנאי הזמן ותנאי המקום שיהיו כפי שיהודי צריך לחיות שיהיה המקום בזמן הזה.

והן כוחות שלגמרי לא שייך בהן מדידת והגבלת הטבע. לא שייך לומר שטבע ישלול טבע. ע"מ לעשות דבר ועאכו"כ כדי לשלול דבר צריך להיות חזק מהדבר עצמו.

וממילא כיוון שאומרים שיהודי ניצב למעלה מזמן מקום - לכן דורשים ממנו גם שלא יתחשב עם זמן ומקום ולבדד ישכון ובגויים לא יתחשב. [וכיוון שזה מה שדורשים ממנו הרי'ן שזוהי ההוכחה שנתנו לו ע"כ כוחות גבוהים שלא בערך מהכוחות של "בגויים", מהגויים, ולכן יכול להיות 'לא יתחשב' בכוחות של כל הסביבה ויכול להימצא בעולם בסביבה כך וכך ואעפ"כ "לבדד ישכון".

ועד כדי כך שנהיה בכזה אופן שאמות העולם מברכים אותו (כפי שהיה אז ג"כ שבלק טען הייתכן שבלעם בן בעור בירך את היהודים) ועד לברכות של "מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל", בכל הברכות עד לברכה של "ישראל עושה חיל" שזה הולך על זמן המשיח והחידוש של משיח, שאז יהיה ישראל עושה חיל בגילוי.

וזהו קשר שישנו בכל יהודי ואפילו קטן בשכל, קטן במידות, קטן ביהדות ואפי' פושע ישראל (שאומרים שגם הוא מלא מצוות כרימון, כשמסתכלים עליו במה הוא מלא בתוכו לא מוצאים שום עברות כי אם רק מצות; העברות שיש לו, שלכן קוראת לו התורה פושע ישראל, הן רק בחיצוניותו, אולם במה הוא מלא בתוכו? מלא הוא עם מצות! ועאכו"כ כאשר הוא עושה תשובה שאז נוסף ע"כ שהוא מלא מצות כרימון, הרי גם הזדונות שהיו לו בחיצוניות נעשו זכויות, נהיה גם רק מצות, וכולו זכויות).

ומכך כאמור מובן שזוהי הוראה בתורה (וכפי שדובר כמ"פ שהתורה אינה ספר ספורים שמספרת משלים יפים שבלעם בן בעור אמר כך וכך, אלא זוהי הוראה, כל חלק מהתורה הוא הוראה ליהודי בכל זמן ובכל מקום) שכאשר מגיעים לשנת ה'תשל"ב, ויותר מכך - אפי' אלה שאינם יודעים את תאריך הלוח היהודי ואצלם זה 1972, שידע יהודי בזמננו שהוא "מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", שהוא קשור עם אברהם יצחק ויעקב והיא קשורה עם שרה רבקה רחל ולאה, ואין זה לא יותר מייחוס שהיה לו פעם סבא רבה נחמד, אלא כפי שרש"י אומר שהם מיוסדים וחזקים אותו דבר ע"י אבות ואימהות כפי שהיה אצל האבות וכפי שהיה אצל האימהות.

ומכך מובן בפשטות שמכיוון שהן כוחות שאין להם שום שייכות לטבע כיוון שהן למעלה מן הטבע, למעלה מן הזמן ולמעלה מן המקום, הרי שזוהי שטות שאין כמוה לומר שטבע יכול לערבב מישוהו בסוג זה כאשר מלכתחילה אינו מאותו סוג.

זאת אומרת במילים אחרות, שכאשר מתאספים 4 גויים עם 2 ערבים ואליהם מצטרפים עוד מאה וחמש עשרה יהודים, והם מצביעים על ההחלטה שפלוגי בן פלוגי שהוא גוי מאחר ואמו גויה, מחליטים אותם שניים או שלושה ערבים עם אותם שניים או שלושה קומניסטים ושני נוצרים ואליהם מצטרפים עוד מאה ועשר יהודים ומטעמים שונים ומשונים מחליטים ואומרים שאותו פלוגי בן פלוגי בשר ודם יש לו כוחות של מראש צורים ומגבעות, אין זה עניין רק שהוא היפך הדעת והיפך האמונה, אלא זהו פשוט

טיפשות, מכיוון שרוצים להנהיג בעל הבית שקייט בעניין ששם לא שייך בעל הבית שקייט של בשר ודם. בשר ודם יכול לעשות ענייניו שקשורים עם בשר ודם, אבל בשר ודם אינו יכול לומר שהוא פוסק שמי שיכול לתת כוחות למעלה מן הטבע ולמעלה מן הזמן, פוסק

אותו בשר ודם שהכוחות יגיעו לגוי שנולד גוי והוא גוי ויהיה גוי ואף אחד לא יכול לשנות זאת!

ואין זה רק עניין של דברים בטלים, אלא דבר נוסף: זה ענין שלוקחים גוי שיכול להיות שחפץ פעם להתגייר ואפשרי שיש לו אכן בתוכו ניצוץ של גר צדק, ודוחים אותו ולא מאפשרים לו לחשוב אודות גיור אמתי כיוון שאין שני אופנים בגיור - או שזה גיור כהלכה או שהוא נשאר גוי!

בדוגמא כמו שאי אפשר לומר שגוי יחליט אם יהודי יניח תפילין או לא ח"ו כיוון שאין בזה לגוי מה לומר ואין זה שטחו כלל. וכן כמו שאין שייכות לומר שמהנדס - כמה שיהיה לו ראש גדול בהנדסה - יפסוק האם לעשות ניתוח לחולה מסוכן או שלא מצד כך שהוא חכם גדול בבניית בנינים, לא רק שאין לו רשות להביע דעה בזה, אלא אם אכן ייאמר דעה בזה הוא שופך דמים כיוון שהוא אומר דעה בניתוח של איש מסוכן מצד זה שהוא יודע כיצד לבנות בית או שהוא יודע איך חורשים שדה או מקצוע אחר שלכך אין שום שייכות.

וכפי שדובר כמ"פ כמה שהקב"ה עושה הניסיון קל: יצא מכתב (וכפי שדובר קודם הוזכר התאריך וכו') שכתב שר אחד לחברו בנוגע למסירת שטחים מחברון ומיהודה ושומרון שלא ייתכן לעשות על זה 'משאל עם' כיוון שזהו עניין שהוא שאלה יהודית ונוצרי מוסלמי או ערבי אינו יכול לומר בזה דעה...

ושם דובר אודות החזרת שטח אדמה שעד לפני שלוש שנים או חמש שנים היה אצל הערבים! (אמנם בתורת גזלה אבל בכל אופן היה זה אצלם) [ובכל זאת-] כתב הוא וחותם הוא על כך ושולח זאת ואח"כ נתפרסם זה, שהייתכן שבשאלה אודות החזרת שטח מארץ ישראל לגויים ישאלו דעה מגויים... וכאן כאשר מדובר איך לעשות מגוי יהודי, שואלים אצל גוי איך נראה לו לעשות מגוי יהודי...

ויושבים שם מאה ועשרה יהודים ומסתכלים בעניין. זה הרי שומו שמים שישאלו אצל גוי איך אפשר לגייר גוי שיהיה יהודי... הייתכן שמעמידים זאת להצבעה.

אומרים שמכיוון שזו מדינה דמוקרטית ומכיוון שיש במדינה כך וכך ערבים לכן מעמידים זאת להצבעה איך יכול נוצרי אחד להיות מוסלמי. לכאורה ישנם למעלה ממיליון ערבים (אחרים אומרים חצי מיליון אינני יודע כמה ביניהם יש אך עשרות ומאות אלפים שלא היו נוצרים) ומכיוון שחייב להיות עניינים שהם במצפון הנפש לכאורה נעמד על סדר היום שכמו שישנם ערבים שרוצים להיות נוצרים, ונוצרים שרוצים להיות ערבים אשר לכן יפסקו מאה ועשרים באי הכוח איך מנוצרי אפשר להיות ערבי או מוסלמי, ואיך מוסלמי יהיה נוצרי...

לאף אחד לא נופל הרעיון להעמיד זאת לסדר היום. אך כאשר זה מגיע לאמונה היהודית להבדיל, לתורת אבותינו -

[היא שקבלנו אותה במעמד הר סיני, ובזה החזיק העם היהודי שלושת אלפים וחמש מאות שנה, והכל מודים אפי' קומניסטים שיושבים במוסקבה, שעד לפני עשרים, חמישים או מאה שנה מה שהחזיק את העם היהודי בגולה זה שהוא אחז באמונתו]

- מדגישים ומעמידים זאת להצבעה בפני מאה ועשרים אנשים שביניהם נוצרים ומוסלמים, שהם יכריעו ויפסקו איך יכול גוי להפוך ליהודי... לכן שואלים גם מה אומר הנוצרי ע"כ, ומה אומר המוסלמי ע"כ, ומה אומר ע"כ הקומוניסט שמקבל את הוראותיו מהקרמלין במוסקבה. הוא עצמו אומר שאין לו דעה מצד עצמו והוא פועל כפי שיאמרו לו אלו היושבים בקרמלין, והם יהיו בין אלה שיחליטו כיצד גוי יכול להיות יהודי !!! ...

ואז יתנו לו פתק ויכתבו עליו באותיות מרובעות, ויטענו לו שכיוון שיש לו סמיכות לרבנות אין עליו להתערב בבעל הבתישקייט ואפשרי לרושמו כיהודי, ומי שלא אומר כך מזהירים אותו וכו'. אפילו שלהוא אין סמיכה לרבנות, והוא לא כותב את הפתקים הללו שיכולים להכשיל ולהזיק לארבע עשרה מיליון יהודים, ובחכמה הוא מלומד יותר מכיוון שהוא אחד משלושה ארבעה בכל העולם כולו במקצועו, והוא מבטל הזמן מעסקו במקצוע שלו וכותב מכתב: הייתכן שמעמידים בסכנה את העם היהודי ע"י ענין שאין לו שום מקום, לא בשכל ולא ביושר ולא בצדק וכו'.

ההוכחה על כך היא כאמור לעיל, בדיוק כמו שמעמידים להצבעה את האמונה היהודית, ולהבדיל יעמידו להצבעה את האמונה של מיליון ערבים, או חצי מיליון ערבים אחרים שנמצאים באותם שטחים, ויש להם גם 'קאדים', והם גם מתעסקים עם נוצרים, ויעמידו להצבעה, שבשעה שנוצרי רוצה להיות מוסלמי או שמוסלמי רוצה להיות נוצרי, לא ישאלו אצל הקאדי ולא ישאלו בוותיקן ולא ישאלו אצל ה'ביג שאפ' היושב במוסקבה, אלא ישאלו אצל אותם מאה ועשרים אנשים שיושבים בבניין... ובשעה שתהיה בזה התוקף להעמיד זאת להצבעה מיד יזרקום מכל הכיסאות ואף אחד לא יתמוך בזה.

אין זה אלא כוחו של היצה"ר שאפי' "במקולקלים שבאומות לא נהגתם", שכאשר מגיע לאמונה של הגוי לדת הגוי להבדיל, לדת המוסלמית להבדיל, יש פחד לגעת בזה, וכפי שאמרו בפירוש: 'הפרדת דת מהמדינה'. הפרדה של המדינה מהדת היהודית אי אפשר לדבר ע"כ, מכיוון שאז יצטרכו להפריד גם להבדיל את הדת הנוצרית, ואת הדת המוסלמית, ולזה אי אפשר להסכים מכיוון שאז הוותיקן יהיה ברוגז והקאדי יהיה ברוגז ופלוני בן פלוני גוי שלישי יהיה ברוגז...

וכאשר זה מגיע למצפון למה שהחזיק את היהודים במשך כל זמן קיומן, "היום הזה נהייתה לעם במעמד הר סיני" כאשר נתנה לנו תורת אמת ותורת חיים שאפילו הגויים אומרים כאשר ניגשים אליהם ושואלים מי היה ההוא שממנו הגעתם? יענה הוא תורת משה. כאשר ניגשים למוסלמי ושואלים אותו מהיכן מגיעה האמונה שלהם, אומר הוא שזה מתורת משה, רק שהוא מביא עליה פירוש. [ל'ברית החדשה' להבדיל יש מורא לגעת בה בתורה], לאף אחד לא נופל רעיון להעמיד זאת להצבעה ולומר שמאה ועשרים אנשים יביעו בכך דעה. בקוראן להבדיל יש פחד לגעת בו וכפי שאומרים בפירוש שהקאדי יהיה ברוגז, הגוי יהיה ברוגז, גוי שני יהיה ברוגז. והשפלות הגיעה עד כדי כך שלא מתביישים לומר זאת בגלוי, שדת ישראל יכולים להפריד אבל אי אפשר להפריד להבדיל נצרות מהמדינה ואת האיסלאם מהמדינה.

עכ"פ בעניין הזה אין כאן רק התעסקות עם דת ישראל, כאן גרמו ענין שאי אפשר לומר עליו... 'שומו שמים' הינו ביטוי קל על כך!

וכאמור לעיל שיש לכך שייכות לדבר קל של מה בכך, עניינים שגויים אומרים שהם שטות, יש מורא להעמיד זאת להצבעה אצל מאה ועשרים אנשים אלו. ובצדק לא מעמידים להצבעה. לא חסרים ליהודים צרות, ולא זה הענין של מאה ועשרים אנשים אלו לעסוק בענייני דת, הם לא המומחים לכך, לא בחרו אותם בגלל זה, לא נתנו להם ייפוי כוח על כך, וייפוי כוח לזה יכול הוא לקבל לא יותר מאלו היודעים מהי דת, ואצלם דת היא אורח חיים, לא חכמה שמחזיקים במוזיאון ואומרים שהיא היתה יפה במדבר לפני שלושת אלפים וחמש מאות שנים ואליו אין כל שייכות אלא כאשר הוא רוצה לומר דעתו מה יעשה השני בזה.

ונהיה זה יותר גרוע: הגיעו ארבעה חמשה אנשים ואמרו על כך שמכיוון שיש להם סמיכה לרבנות ותחתם עומדים יהודים שומרי תומ"צ, ישתתפו הם בהצבעה וייקחו על עצמם גם לבצע זאת בפועל.

זה שנתנו זאת לאלו שבחייהם הפרטים שומרי תומ"צ, אין זה במקרה, רצו שהחורבן יהיה בשלימותו, שההרס יהיה בשלימותו, אם היו מציעים לערבי לעשות זאת, הערבי לא היה מסכים. היו מציעים לנוצרי - הנוצרי לא היה רוצה כיוון שהוא לא רוצה שיעשו זאת לאמונתו ולכן לא יעשה זאת לאמונת עם ישראל. היתה ברירה למסור זאת לאלו שאין להם סמיכה לרבנות ואז גם היה חורבן מכיוון שישראל אע"פ שחטא ישראל הוא, נאמר על כל יהודי, וכפי שדובר כמ"פ אין ישראל חילוני, זהו דבר מזויף - סאיז א איינגירעטע זאך - אם לא ביד חזקה אמלוך עליכם.

הקב"ה בזמן ביהמ"ק הראשון [זה לא דבר שהמציאו בזמן המודרני, כפי שהיה מרקוס וכפי שהיה היטלר וכמו שהיו כל צוררי ישראל בן יהודים ובין הגויים נהיה כל כך פראי שהחלו לזעוק 'ככל הגויים בית ישראל', [אלא] מספרת תורת חיים, שבזמן יחזקאל הנביא שהיה בזמן שביהמ"ק הי' קיים, לא ביהמ"ק השני שחסרו בו ה' דברים, אלא בהמ"ק הראשון שבנה שלמה המלך, היו יהודים שעשו סיסמא שככל הגוים בית ישראל, ענה להם דברים ברורים, שהקב"ה] אומר שיש לכם ברירה, יכול להיות ברצון הטוב ויכול להיות באופן שביד חזקה אמלוך עליכם.

ליהודי יש מלך שהמלך הוא הקב"ה, והקב"ה אמר ואתם תהיו לי ממלכת כוהנים וגוי קדוש. כל יהודי הוא קדוש בין אם מדמה בעצמו שהוא חילוני ובין אם מדמה בעצמו מה שרוצה לדמות. בדיוק כפי שאינו יכול להחליף אפ' את ענייניו הגשמיים כגון צבע העיניים שלו או מבנה גופו, עאכו"כ שאינו יכול להחליף את נשמתו. והנשמה אומרת, הקב"ה נותן לו 'נפש השנית בישראל היא חלק אלק-ה ממעל ממש', וזה - אומר אדה"ז - שבכל אחד ואחד יש שתי נפשות ונפש השנית היא חלק אלוקה ממעל.

אבל אעפ"כ אם זה היה נעשה על ידי ההוא שנקרא חילוני, לא היתה הגושפנקא שזה מתאים גם לפי סמיכה לרבנות ואז הנזק והחורבן לא היה בשלימותו, לא יותר משלושת רבעי, תשעים אחוז, תשעים ותשע אחוז.

אך מצא הסטרא אחרא, היצר הרע, רעיון: מדוע צריך שזה ייעשה ע"י חילוני, אציע שיעשה זאת ההוא שמרמה עצמו שיש לו סמיכה לרבנות, ומה שיצווה או בחותמו או בציוויו לשליחו (שלוחו של אדם כמותו) יידעו שאתה הוצאת מכתב באותיות מרובעות וחתמת ע"כ בשמו של זה שמרמה עצמו בסמיכה לרבנות, והוא אומר שהוא מדבר בשמו של כל העם היושב בציון ר"ל, שגוי זה הוא יהודי...

וכמדובר כמ"פ בארוכה, וכפי שדובר לעיל, אין זה ענין שקשור רק עם דת, זהו ענין שלא הי' כמוהו לא רק אצל ישראל, אפי' אצל מקולקלים שבאומות העולם, להעמיד את עמו בסכנה ללא כל טעם. אף אחד לא מולהב לעשות מגוי יהודי. אפי' קומוניסטים, אפי' גויים, אפי' נוצרים, אפי' מוסלמים, לא עסוקים בזה שגוי יירשם דווקא כיהודי. אין זה אלא מצד מצב משונה שפכ"פ חשב שמתי הוא יוכל לשבת על כסאו - באם יתן לגוי נייר שהוא יהודי. [ולכן] אוחז הוא בזה ולא מתחשב בשום ענין וכאשר לוחצים עליו זועק הוא שמכיוון שיש לו סמיכה לרבנות ממילא אין צורך להתערב והוא יודע מה הוא עושה וכן יקום.

וכאמור לעיל נהיה גרוע יותר כל הענין. הראו דוגמא שמכל המפלגות הגדולות הראו מורת רוח. כאשר זה נוגע בהשקפת עולם אומר הוא שהוא אוחז באופן כך, ואם בגלל זה

יזרקו אותו מכיסא הוא לא יתחשב בכך, כי זה נגד המצפון שלו. האחד והיחיד מאלה ששם יותר מנקודה אחת, שיש להם את התוקף להכריז בגלוי שיהיה מה שיהיה אין להם נפק"מ והם ישארו כך (זיי זיצן על עמדס), והם ימשיכו לעשות כפי שעשו עד עתה. ואם ישנו יהודי תמים שמקריב מזמנו (ער רייסט אפ פון זיין צייט) והוא מלומד גדול והוא מלומד גדול יותר מאלו שרוצים להפחידו שהוא לא ייבחר שוב וכותב מכתב הייתכן שמעמידים בסכנה 13 מיליון יהודים, לא עונה הוא לגופו של ענין, אלא עונה הוא כמו שיש לו סמיכות לרבנות, וכמו שיש ענין שיושבים על כיסא ותלויים בו, ההוא יתעסק בענין שלו ופב"פ ימשיך להוציא דפים לגויים שהם יהודים.

וכאמור לעיל כאשר הארבעה או החמשה אנשים יידעו שהחברים שסביבם לא רק שלא מסכימים במחשבה, אלא גם אומרים זאת כדיבור ונמשכים למסקנה, ואומרים שפב"פ עד עתה ישבתי אתך באותו שולחן, ונאמר בגלוי וישבת שם, שכל אדם שיש לו ענין עם עבודת הציבור צריך להתכונן למכתב התפטרות באם הציבור לא ייחנה ממנו, ורק אז ראוי הוא לתואר עסקן ציבורי. ולא רק לומר כך אלא לפעול כך גם בפועל, אם הוא רואה שזה מתאים לפי ההבטחה שלו, כך צריכה להיות המסקנה. והייתכן שאין כך את החוזק, ותפסו אותך ביד כמ"פ, שאתה לא מקיים ההבטחה.

תפסו מאות מקרים של גויים שנרשמו כיהודים - והכחישו את זה בכל תוקף. כמו שהכחישו בכל תוקף שיש פס"ד של הרבנות הראשית ולא היתה כזו צרה מיום סור יהודה מעל אפרים. בדיוק כפי שהכחישו בכל תוקף שלא קבלו אף פעם מכתב כזה, בדיוק כפי שהכחישו בכל תוקף מה שנאמר יום קודם, ובדיוק כמו שנפלו על המצאה חדשה שכל הפס"ד אינו צרה מיום סור יהודה מעל אפרים, אלא זו הבהרה אודות גיור של אישה אחת ויחידה, כאשר בפס"ד כתוב דברים ברורים, שמיום סור יהודה מעל אפרים לא היה כזו צרה אצל יהודים - רואים שאין להם כלל מורא בשר ודם, לא מורא ולא בושא מבשר ודם, והעומדים לצדו יושבים ושותקים.

וכפי שדובר בשבת, שנראה שאין להם הזכות לפעול בזה, ואדרבה "ויכבד את לכו" - הם מתקדמים בהזיקם ובחורבנם. דבר וודאי הוא שיבוא הנס מכל מקום. וכאמור לעיל, שכמו שנראה שהשמאל עלה ("געפאלן") על המצאה, שכמו שצריך לתקן את החוק ולהוסיף המילה 'כהלכה', ובזה יכתב לדורי דורות מי עשה זאת, מדוע צריך לתת זאת לפב"פ שתהיה זו זכותו שלו ונכתב ע"י תמיכתו (און פארשריבן ווערן דורך זיין קרעדיט), שיזרוק ויפול בתכלת המדרגות בשפלות שאין כמוה, שנפילתו בפני הגוי, בפני קומוניסט, שצוהו לציית לקרמלין, בשעה שהוא רואה שזה מעמיד בסכנה את עם ישראל בארץ ישראל. הוא הודיע והכריז שמכאן ולהבא הוא לא נכנע ומציית למוסקבה.

בשעה שמגיעים שנים עשר שרים ממפלגה אחרת וזה היה היפך מצפונם, הכריזו זאת בגלוי שמכריחים אותם, ועשו כך בפועל, ויצאו מהקואליציה, ובזכות זה עד היום לא נתנו אף שעל מהשטחים... וזה שלא רצו לקבל את הצעתם לבלתי החזיר השטחים ולכן הוכרחו לצאת מהקואליציה, הוא מפני שטענו שמכיוון שזה המצפון שלהם והעיקר שלהם - אין הם יכולים להסכים להחזיק בחוק, חָדָר זה קצת, מכיוון שלקחו העיקר שלהם ומתנהגים לפיו, לפי העיקר של אלו שיושבים באופוזיציה עד היום הזה! מדוע כך? משום שהם יצאו ודפקו על השולחן והראו שאם יחזירו 'עפעס' שעל אדמה יעשו הם געוואלד וכו' ועד היום הזה לא החזירו אף שעל.

ועד כדי כך כאמור קודם שאחד מאותם ארבעה חמשה כתב מכתב רשמי לשר המשפטים שהוריד את המילה כהלכה על דעת עצמו, ואח"כ לא שמו לב וכך נקבע, מכיוון שקובעים לפי מה שנפסק למעלה ולא לפי המצפון וכו', כידוע לכא"א בא"י ובכל המקומות, לא הבחינו בכך והוציאו המילה הזו, ואלו אשר יש להם סמיכה לרבנות והיו צריכים להגן על כך, היו עסוקים בעסק חבילה, וכעת בשעה שהשמאלנים מכריזים שזהו חוק אומלל מסתובבים הם וצועקים שזהו הישג, רק שזהו הישג שלא בשלימות, ונראה שהשמאל עלו על המצאה שיתקנו את החוק באופן שפב"פ לא יוכל לומר שהוא פעל בכך ולכן מגיע לו משהו על זה, 'יאמרו הם לו פארשמירן עצמך, פארשמירן חבריו, פארשמירן את כל מפלגתו שהם וותרו על קיום עם ישראל בארץ ישראל וכו'.

והם לא נותנים שיצביעו על דקדוק קל להבדיל של נצרות או של אמונת המוסלמים אולם בשעה שזה מגיע לדת ישראל כן מצביעים וכל אחד ואחת מדבר על זה כפי העולה על רוחו ואין פוצה פה ומצפצף. הפוך: הוא זועק שזה 'דמוקרטיה' וצריך לתת להוא לומר את רצונו, וכאשר מגיעים לידי הצבעה ישאל הוא את הגוי שיושב שם, אצל הנוצרי, מה הוא אומר אודות דת ישראל. יכול להיות שהקול שלו יכריע לצד זה או לצד זה, ובשעה ששואלים אותו, אתה הרי קורא לו [שר ה]דתות' לשון רבים, עכ"פ אל תעשה נחותה את דת ישראל לגבי להבדיל דת הנוצרים. הועלתה להצבעה האופן שגוי נהיה יהודי, העלה להצבעה היאך נוצרי יהיה מוסלמי...

וכאמור, לאו עכברי גנבא אלא חורי גנבא: אותם אלה השותקים ומאפשרים לארבעה וחמישה יהודים לעשות את הענין, ומאפשרים גם הלאה, בראותם שמכניסים אותם שירדו בשפלות הדרגות כדי שאחרי זה כאשר יתקנו את החוק יידעו שעשו זאת השמאל מצד עצמו ללא כל הכרח. ואדרבה, היפך הרצון של הארבעה חמשה.

וכידוע מה שקרה בשלושת הימים האחרונים שאם לא היה לכך מקור נאמן, לא היו יכולים להאמין שכזה דבר יקרה. כאשר נגש יהודי והכריז שבכ"ב תמוז יציע הוא הצעת חוק

בכנסת שיעמידו המילה כהלכה, ומכאן ולהבא יהיה גיור כהלכה - מיד אותם ארבעה וחמשה אנשים בחרו יהודי שרימו אותו והבטיחו לו לפני שנתיים משרה (א פאסטן) ואח"כ לא קיימו את ההבטחה, והוא נשאר מבחון וכעת נסחב עם הענין החדש. והוא יצא בהצהרה בשם מאה אלף יהודים איך שהולך הנוסח, שכאשר יעמידו את ההצבעה על ההצעה שצריכים לשנות את החוק ולכתוב גיור כהלכה, יצביע הוא עם חבריו שמדברים בשם מאה אלף יהודים כנגד.

וכאמור כתוב בעיתון הנדפס בתמיכתם, והם לא מעירים בכלל שזה נגד זה. כל הביאורים וההסברים שהזמן אינו מתאים, המקום לא מתאים, הכוונה היא שלא לשמה וכו' וכו', זוהי טענה שאפילו טיפש לא ירומה מכך. כאן מדובר האם יושבים בקואליציה או לא יושבים בקואליציה. וזוהי הצהרה בגלוי, החוק עדיין אינו רשום, זה יקרה רק בכ"ב תמוז, בבין המצרים שבין הובקעה העיר בי"ז תמוז עד ט' באב. הלוואי שמשיח יבוא עד אז ויהפכו ימים אלו לששון ולשמחה, אבל השמחה הזו בלשון סגי נהור, כבר נאמר בשם אותם ארבעה חמשה יהודים, שידעו והדפיסו זאת באותיות מרובעות, שאם יהודי יתמוך וירשום את הצעת חוק גיור כהלכה, הקומוניסטים יצביעו נגד, פ"פ יצביע נגד, ואלו שיש להם סמיכות לרבנות והם אומרים שהם מדברים בשם מאה אלף יהודים שומרי תומ"צ, יצביעו נגד העמדת המילה כהלכה בחוק, רק שאחר כך יתנו הסבר באופן כך אם באופן כך.

ולכן בינתיים גוים יירשמו כיהודים, והם יתגאו בזה שהיה להם החוזק להילחם עם הקב"ה ותורתו, עם משה רבינו, עם כל היהודים שסוברים שדבר ה' זו הלכה זה לא היה רק בשעת מתן תורה, זה טוב גם בשעת בחירות, כאשר מעוניינים למשוך קולות של שומרי תומ"צ אומרים דבר ה' זו הלכה, אחרי כן שוכחים את כל ההבטחות וחושבים שהעולם גולם, ואפשר להסביר לו כל מיני ענינים שלא היו מעולם. קודם כל אומרים שאין פס"ד, הם לא צריכים שם פס"ד, הם עצמם יודעים שזה צרה צרורה שלא היתה מיום סור יהודה מעל אפרים, וכפי שדובר קודם בארוכה שחבר אינו צריך אזהרה, על כך יש לו סמיכות לרבנות, הוא יודע שזה צרה צרורה, רק שהעולם גולם, הוא חושב שמכיון שבחרו אותו, ועד הבחירות החדשות ימשך כך וכך זמן, יכול הוא לעשות כל העולה על ליבו, מלבד בקשותיו של הבעה"ב שבו תלוי האם יישאר לשבת בקואליציה או לא, וזה מכריע אותו מה לעשות ומה לא לעשות.

והבושה כ"כ גדולה, כאמור לעיל שרק הודיעו שבכ"ב תמוז ירשמו את הצעת החוק הזו לא חיכו אפי' לא תוך כדי דיבור, אלא מיד הדגישו (וכאמור בשם עשרות אלפי יהודים שומרי תורה ומצוה) שיידעו שהם יציעו כנגד! וכבר עבר מאז עשרים וארבע שעות, ואין פוצה פה ומצפצף! מכך הרי מובן, שלא אצל ארבעה חמשה יהודים ולא אצל משרתיהם ולא במשרות שיש להם תצמח הישועה, אע"פ שבשכל אין לכך כל מקום, רק מצד ויכבד

הוי' את ליבו מאיזה טעם שיהי', תהיה הזכות אצל השמאלנים, שהם הוסיפו המילה כהלכה, והם ירשמו לדורות עולם עאכו"כ שיזכרו זאת בעת הבחירות שפב"פ לעג מדבר הוי' זו הלכה, לא רק במחשבה ודיבור אלא גם במעשה, כך עשה בפועל ובתקוה של'עולם' תהיה המסקנה בנוגע במי לבחור ובמי לא לבחור.

וכאמור לעיל שלכל הראיות אין שום אחיזה לא בטבע כאמור לעיל. אחרי ששנים עשר או עשרים וכמה יצאו מהקואליציה - קבלו את שיטתם ולא החזירו אפילו שעל מכל השטחים, מכיון שהערבים לא רוצים, מצרים לא רוצה, ההוא לא רוצה, אבל בנוגע לפועל נתקבלה השיטה שלהם, מי יודע מה היה קורה באם הם היו נשארים לשבת בפנים.

וכאמור לעיל ביזום בפרהסיה, אחד מן השרים השמאלנים אמר בפירוש, שעסקן ציבורי צריך להיות מוכן להתפטרות, ורק אז הוא ראוי להתעסק בעסקנות צבור. ודבר וודאי למי הוא התכוון, דבר וודאי שמבין כל אחד למי התכוון ועאכו"כ למי מתאים הכובע, ולאח"ז, כאמור לעיל, בחרו שליח שאותו שליח לפני שנתיים רומה בענינו שהיה קשור עם עסקנות ציבורית, הוציאו ממנו, והוא הדפיס הצהרה, שהם יצביעו כנגד הוספת המילה כהלכה.

ויה"ר שכשם שהיה ענין למעלה מדרך הטבע, י"ב וי"ג תמוז בכלל, וכפי שיהודים עומדים בכלל, כאמור לעיל, למעלה מזמן ומקום, ובגוים לא יתחשב, מכיוון שעם לבדד ישכון - שיהיה כך בפועל ממש גם בענין זה, שיהיה מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו, היהודי שמתייחס מאברהם יצחק ויעקב שרה רבקה רחל ולאה, מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל, וההוא שמתגייר כפי שאברהם אבינו רוצה וכפי ששרה אמנו רוצה, אומר אברהם שהוא יגייר אותו, את האנשים, ושרה מגיירת את הנשים, ואז אין צרות מהגויים מבחוץ ואין צרות מהיצה"ר אשר בקרבך, זר אשר בקרבך, וזה ממשך שלום על ישראל וקירוב הלבבות בין היהודים אחד לשני.

וזה גם ימשיך שגוים לא יסתובבו עם טענות, ומחשבתם הרעה ר"ל היל"ת על היהודים, מכיון שהם יודעים שיהודים הם "המבדיל בין ישראל לעמים" וזהו "עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב", אין התלהבות לעשות מגוים יהודים, ולרמות גוים לעד ולעולמי עולמים, ואז יהיה ונתתי שלום בארצכם ושכבתם לבטח ואין מחריד.

ואותם ארבעה חמשה אנשים לא נוגע שהם אנשים פרטים ולומדים תורה ומקיימים מצוות כאנשים פרטים, ועם ישראל חי וקיים, ובנצחיות, ללא כזו הנהגה שהיא מלחמה עם תורה ועם השו"ע, והתפארות בכך שעושים זאת בכח השו"ע. ואז הם יצליחו בלימוד התורה ובקיום המצוות כאנשים פרטים, והיהודים יבחרו מנהיגים שניהיגום בדרך האמת והישר, לא לרמות גוים ולא לרמות יהודים, ולא לרמות את היושבים לצדם באותו שולחן, שהוא

מבטיח להם, שכך מתאים לפי השו"ע כאשר האמת היא להיפך, זה הורס את היסודות של השו"ע.

ויהיה כאמור לעיל, ואולך אתכם קוממיות. יהודים ילכו בקומה זקופה. לא יכרעו בפני גוים, לא ירדפו אחרי גוים, לא ידחפו גוים שאין להם שייכות להיות יהודים וירשמום דווקא כיהודים, בידעם שיהיה מכך אח"ז רק צרות. והיהודים יעמדו בתוקף באופן של קוממיות, בסוף זמן הגלות הקב"ה מזכה שיהיה ואולך אתכם קוממיות כפשוטו של מקרא בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש.

שיחה י"א.

דובר קודם בנוגע ל"מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו" (וכמדובר לעיל בהמאמר), שמאחר וזה מ"ראש צורים" אזי כפי הלשון בקבלה וחסידות, זה נמשך מחכמה, ונמשך באופן כך בלי שינויים עד למטה מטה, במילא עומד זה למעלה נעלה ממדידות והגבלות, אך בהמשך הפסוק נאמר "ומגבעות אשורנו", המדבר על בינה. ז.א. במילים אחרות: בנוגע לעניינו, (בתרגום למעשה): שמוכרח שיהי' "ומגבעות אשורנו", וכפי שההנהגה היתה מלכתחילה ע"י שרה רבקה רחל ולאה, אך ההנהגה בפועל תלויה בהם, אבל לפני כן צריך להיות "מראש צורים אראנו" וכלשון חז"ל "איזו היא אשה כשרה שעושה רצון בעלה", שכאשר ה"גבעות אשורנו" בא לאחר שישנו ה"מראש צורים אראנו", או ע"פ האותיות הקודמות, ההמשכה מבינה באה אחרי שיש ה"מראש צורים" - ההמשכה מחכמה - אז זה הולך דרך בינה גם באופן כזה - למעלה ממדידה והגבלה.

בנוגע לעניינו: כאשר אשה כשרה עושה רצון בעלה, ממילא פועל זאת, שיהי' באופן כפי שזה אצל כללות עם ישראל, שהם אשה להקב"ה שנקרא איש בשיר השירים, שזהו המשל של היהודים עם הקב"ה, שכשישראל עושה רצון בעלה, מתנהגים כפי רצונו של הקב"ה, אזי מתבצע זה על ידי "מגבעות אשורנו" - ע"י יהודים, ואז היהודים באופן של "עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב".

וזה בא לידי ביטוי בילדים, כמו שהוא אומר בהמשך "מי מנה עפר יעקב", "דעדקיא דבית יעקב" כפי שאומר התרגום, ורש"י מביא זאת, ו"מספר את רובע ישראל" הילדים הקטנים של היהודים (כפי הפירוש הראשון ברש"י).

וכאמור לעיל, זה לא רק סיפור שבלעם סיפר בזמן ההוא בנוגע ליהודים שהיו בזמנו, אלא זוהי הוראה ונתינת כח ליהודי בכל מקום ובכל זמן, שהגברים צריכים לדעת ש"מראש צורים אראנו", שאצל כל אחד מהם צריך להיות ניכר בהנהגתו היום יומית – שניכר אצלו

ההנהגה של אברהם יצחק ויעקב, ואצל הנשים צריכה להיות ניכרת ההנהגה כשרה רבקה רחל ולאח.

וזה לא רק שזה לא יזיק ח"ו לבריאות, לפרנסה ולנחת מהילדים, אלא אדרבה, זוהי הדרך ש"הן עם לבדד ישכון", שמה שלא יקרה עם כל העמים סביבות היהודים, ישארו היהודים בתקפם, כפי שהתרגום מפרש, שמה שלא יקרה לשאר העמים, אך היהודים הם - "ישכון" אפילו מתי שהם מצויים לבדד, שאר העמים הולכים לאיבוד. וכפי שרואים בפועל, שמהעמים שהיו בזמן שעם ישראל יצאו ממצרים, אזי מהעם מצרים לא נשאר שום שריד ופליט, והמצריים של היום אינם אותם מצריים. עד"ז מכל העמים של בבל ואשור ורומי וכו' וכו', והעם היהודי, לעולם נשאר חי, ע"י זה ש לבדד ישכון, יש לו תורה לעצמו, סדר חיים לעצמו, כפי שאומר במדרש שבזכות זה נגאלו ממצרים "שלא שינו לבושם ולשונם" עם כל הנהגותיהם, שלוש דברים, ארבע דברים, כפי מאמרי רז"ל השונים בזה.

וזהו גם שכל המלכויות, כל הגלויות, נקראים ע"ש מצרים, כך זה גם עם הגלות הנוכחית, הגלות האחרונה, שאז יהי' הסוף כנ"ל ממשלי בלעם בן בעור, שיהי' ו"ישראל עושה חיל" בביאת משיח צדקנו, בקרוב ממש.

ובינתיים מתכוננת גם ארץ הקודש, שיהי' ניכר בה שזוהי הארץ אשר "עיני ה"א בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", ע"י דבר ה' זו הלכה בחיי יום יום, החל מיהודי המסירות נפש, שהגיעו מאחורי מסך המרזל - ואחריהם כל אדם ימשוך - הם מראים את הדוגמא החיה ופועלים, שאחריהם יעשו ויצעדו, ויתנהגו באופן של 'מסירת הרצון' לבעל הרצון לבעל כל הרצונות, להקב"ה, "לעשות רצון אבינו שבשמים", ואז תהי' כל ארה"ק יקרא לה בסוף זמן הגלות.

וזה ישרוף את השיריים של הגלות פנימי שנופלים בפני גויים, ושורפים את הכתלים של הגלות כפשוטו, ותהי' הגאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ובחסד וברחמים ובעגלא דידן.

ציוה לנגן ניגון הכנה ואח"כ ניגון אדמוה"ז, נייע זוריצי כלאפצי.

קודם צאתו התחיל לנגן כי בשמחה.

**מוקדש לזכות
חברת המדי' החבדי"ת**

JEM

Jewish Educational Media

שהמציאו לידינו הוידיאו דהתוועדות

זו

ועושים עבודת ימים ולילות למען

תלמידי התמימים בארה"ק ת"ו

להצלחה רבה במילוי עבודתם הכי

חשובה ועיקרית, ציור פני הרב. שיזכו

- בתוך כלל אחב"י - לחזות 'באור פני

מלך חיים' ללא כל מסך מבדיל -

למטה מעשרה טפחים

תומ"י - נאו !

פרסום חד פעמי!

סרט הוידאו מהתוועדות קודש זו

שמור בארכיון חברת המדי' החבדי"ת JEM

ובאופן חד פעמי (!) המציאו לידנו את האפשרות לצפות בו

הקהל
את
העם..
ויראו
את ה'

פארברענגען י"ג תמוז ה'תשל"ב

כינוס הקהל והקרנה מיוחדת

בישיבת תות"ל המרכזית באה"ק, כפר חב"ד ת"ו

- פרטים יתפרסמו אי"ה ע"ג לוחות המודעות -

משך הוידאו: כחמש שעות

